SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — **УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК**

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. CI. No. 87. JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, MAY 10, 1994. CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 10-го ТРАВНЯ 1994. Ч. 87. РІК CI.

В ПІТТСБУРҐУ ПРОХОДИТЬ 33-ТЯ КОНВЕНЦІЯ УНС

Піттсбурґ. — Тут, у готелі Ґілтон, розпочалася в п'ятницю, 6-го травня, о год. 9-ій ранку 33-тя звичайна Конвенція Українського Народного Союзу.

Конвенцію відкрила головний предсідник УНС Уляна Дячук, а відтак відспівано американський, канадський і український гимни. Ці гимни відспівало двоє дівчат, українських студенток: Мелисса Галущак і Наталка Капелюх, а спів підхопили спонтанно усі присутні делегати та гості.

Привіт делегатам і гостям зложив голова Конвенційного комітету інж. Михайло Комічак.

Конвенцію відкрили молитвою Владика Митрополит УКЦ Степан Сулик і о. Юрій Гнатко, декан Піттсбурського деканату УПЦ в ЗСА.

Після молитви Владика Степан Сулик в окремому слові привітав делегатів та учасників Конвенції, нав'язуючи свої слова до цитати із гимну „Боже, нам єдність подай" і вказавши на брак цієї єдности в нашій історії, дав приклад доброї одности на терені УНС.

Після прийняття без змін порядку нарад, обрано Президію Конвенції з тим, що присутні делегати вирішили обирати предсідника окремим голосуванням. В голосуванні делегати 118 голосами проти 115 обрали предсідником д-ра Івана Флиса. Кандидатами на предсідника були два колишні головні предсідники УНС — д-р І. Флис і Йосип Лисогір.

Дальшими членами Президії обрано, як заступників предсідника, д-ра Петра Саварина і інж. Василя Колодчина, а секретарями: україномовним — інж. Ярему Ракочого, англомовним — Стефанію Гаврилюк.

Звідомлення Верифікаційної комісії ствердило, що в 33-ій Конвенції бере участь 245 делегатів і членів Головного Уряду.

Після обрання Президії, делегати вибрали 14 членів Виборчої комісії, замість запланованих 11, як також обрано Комісію просьб і скарг у складі 5 членів та Секретарську комісію у складі 6 осіб.

На початку 33-ої Конвенції голова Конвенційного комітету інж. М. Комічак представив двох представників американських урядових чинників, які значно причинилися до встановлення „Української кімнати" в Піттсбурському університеті, — посадника Томаса Мерфі і стейтового сенатора Пенсильвенії Михайла Давида, українського роду, які особисто привітали учасників Конвенції.

У дальшому перебігу нарад 33-ої Конвенції УНС усні доповнення до звітів подали усі члени Головного Уряду за вийнятком Ґльорії Пашен і Павла Дорожинського. Найбільше часу виповнили усні звіти членів Контрольної комісії, з яких голова Контрольної комісії Василь Пастушок промовляв понад годину. Вичерпний усний звіт подав і Степан Гавриш, а також звітували всі інші члени. У звітах члени КК сконцетрували свою увагу на структуральних і процедуральних недоліках цілої теперішньої системи праці Головного Уряду. Зокрема багато уваги присвячено справі дальшої появи щоденника „Свобода" та бюрові професійних продавців забезпечення.

Усі завваги В. Пастушка та С. Гавриша, а також інших членів КК, делегати слухали з надзвичайною увагою.

Наради в п'ятницю провадив перший заступник головного предсідника д-р П. Саварин.

В суботу, 7-го травня, у продовженні нарад, якими того дня проводив другий заступник головного предсідника інж. В. Колодчин, усні доповнення до звітів зробили головні редактори „Свободи" ред. Зенон Снилик і „Українського Тижневика" ред. Рома Гадзевич, а відтак відкрито можливість запитів до писемних та усних звітів. Питання до звітів мали: Марія Савчак, Ірена Щерба, Василь Євтушенко, Богдан Одежинський, Іван Скальчук, Володимир Янів, Іван Телюк, Стефанія Ґеврик, Андрій Забродський, Юліян Котляр, Дмитро Мушастий, Роман Куропась, о. Мирон Стасів, Микола Пришляк, Степан Куропась, Володимир Гетьманський, Євстахія Мілянич, Йосип Лисогір, Зеновія Зарицька, Павло Олексюк, Михайло Карачевський, Варка Бачинська, Уляна Марущак, Мирон Руснак, Іван Ґавалюх, Іван Лаба, Анна Бурій і Тимко Бутрей.

Усі запити зосереджувалися на різних аспектах активности УНС, а багато із запитів заторкали усний звіт Контрольної комісії, зокрема В. Пастушка і С. Гавриша.

Відтак на запити відповідали члени Головної Екзекутиви У. Дячук, Н. Олесницький, В. Сохан і О. Блаґітка, усі п'ять членів Контрольної комісії, а відтак члени Головного Уряду Євген Іванців, Павло Дорожинський, Андрій Джула і ред. „Свободи" З. Снилик.

Під час суботньої наради 33-тю конвенцію УНС привітав член Управи Української Народної Помочі Анатолій Никончук та відчитано письмовий привіт від Головної Управи Союзу Українок Америки.

В суботу по полудні відкрито дискусію над звітами, в якій брали участь: І. Щерба, Олекса Скібіцький, Б. Одежинський, Лев Боднар, Т. Бутрей, Й. Лисогір, В. Левенець, Богдан Ткачук, Степан Голяш, о. М. Стасів, Володимир Янів, Мирон Куропась, Ярослав Падох.

З уваги на пізній час і запланований концерт, на тому дискусію над звітами перервано із тим, що вона буде продовжуватися в часі недільних нарад.

Увечорі в суботу, 7-го травня, о год. 7:30 відбувся, як було заплановано, великий концерт-фестиваль у Беллфілд авдиторії, у кемпусі Піттсбурзького університету. Участь в ньому взяли: хор „Прометей" з Філядельфії, український танцювальний ансамбль „Полтава" з Пенсильванії і „Кашта" з Огайо.

В неділю, у День Матері, делегати та гості 33-ої Конвенції УНС взяли участь у Богослуженнях в місцевих українських церквах, а відтак в пополудневих годинах продовжувано (від год. 2-ої до 5-ої) дискусію над звітами, яка була дуже жива та широка. В неділю у дискусії виступили: Іван Телюк, Василь Лещук, Іван Хома, А. Забродський, Люба Понятишин-Кеске, Ольга Бережан, Лонгін Старух, Іван Винник, Петро Тимків, Степан Ґеврик, Є. Мілянич, Р. Куропась, Михайло Каркоць, І. Скальчук, Омелян Твардовський, Анна Бурій, В. Гетьманський.

Дискутанти заторкнули найбільш болючі справи УНС, про які раніше вже запитувано, а це організаційного порядку, платних продавців забезпечення, секретарів, підвищення передплати на часописи і т. п. Всі дискутанти без вийнятку заявили, що щоденник „Свобода" мусить залишитися як досі щоденником, як найважливіше вікно у світ і певний зв'язок з діяспорою та Україною. Порушено також питання браку молоді у рядах УНС.

Після закриття дискусії відповідали на порушені питання У. Дячук, Н. Олесницький і В. Сохан — усі члени Екзекутиви УНС.

На закінчення цієї частини Конвенції голова Контрольної комісії В. Пастушок запропонував уділення абсолютерії уступаючому Головному Урядові, що делегати прийняли.

Під час пообідньої сесії делегат З. Зарицька проголосила учасникам Конвенції, що саме дістала телефонічне повідомлення зі Львова, що там проходить величаве святкування 125-річчя заснування „Просвіти", в часі якого відкрито пам'ятник при великому здвизі народу.

На кінець сесії У. Дячук проголосила, що через довгу дискусію над звітами не було часу на продискутування проєкту на зміну статуту і з того приводу вибори Головного Уряду відбудуться за старим статутом, значить із такою самою системою, яка існувала досі.

У вечірніх годинах в неділю, 8-го травня, відбувся святочний бенкет, про який буде поміщено окремий звіт.

В часі недільних нарад делегати кількакратно згадували, що це саме загально святкований День Матері і вітали усіх присутніх на залі нарад матерів і бабунь.

Призначені два єпископи-помічники для Львівської архиепархії УГКЦ

Львів. — Синод єпископів Української Греко-Католицької Церкви під проводом Мирослава Івана Кардинала Любачівського (20-27 лютого 1994 року) призначив о. Юліяна Ґбура та о. Василя Ігоря Медвідя, ЧСВВ, єпископами-помічниками Львівської архиепархії. Отцеві Юліянові Ґбурові призначено єпископський титул міста Барети, а о. Василеві Ігореві, ЧСВВ, — титул міста Адріяни.

Згідно з Кодексом Канонів Східних Церков це рішення було представлене Римському Апостольському Престолові і офіційно проголошене 4 травня ц.р. одночасно в Римі і у Львові.

Отець Юліян Ґбур народився 14 листопада 1942 року в Брижаві, Польща. Проходив студії в семінарії місіонерів отців-вербістів у П'єнежно (1959-1979). Вступив до чину отців Святого Слова (Отці Вербісти) 8 вересня 1959 року і зложив вічні монаші обіти 21 лютого 1969 року.

Отець Юліян був висвячений на священика єпископом Адамом Козловецьким 21 червня 1970 року. Виконує функції генерального вікарія Перемиської епархії від 1991 року та є парохом в парафії Воздвиження Хреста в Гурово Ілавецькім та парафії св. Михаїла Архангела в П'єнежно (Польща). У 1991 році засновує газету Перемиської епархії „Благовіст". У 1992 році висвячено його гідністю митрата.

Отець Василь Ігор Медвідь, ЧСВВ, народився 23 липня 1949 року в Перемишлі. Навчався у сільськогосподарській Академії в Любліні (1965-1973). Від 1979 до 1981 року студіював у Вищій Митрополичій духовній семінарії св. Івана Хрестителя у Варшаві. В 1981-84 роках навчався в Папському університеті Ансельміянум в Римі, а в 1984-86 роках отримав науковий ступінь ліценціяту з теології в Папському Інституті Терезіянум в Римі.

26 грудня 1978 року вступив до чину св. Василія Великого та склав вічні обіти 1 січня 1984 року. Отець Василь був висвячений на священика Папою Іваном Павлом II в Римі 31 травня 1984 року. До сьогоднішнього дня о. Медвіт, ЧСВВ, виконував функції протоігумена Отців Василіян у Польщі.

У Києві відбудеться міжнародний семінар

Київ. — Тут заплановано на дні 24—26-го травня міжнародний семінар, темою якого є інтеґрація України у світовий економічний ринок. Організаторами семінару є Міністерство Закордонних Справ України і Міністерство Економічних Зв'язків із чужими державами.

Семінар буде проходити продовж трьох днів і кожного дня має іншу провідну тему. У вівторок, 24-го травня, темою доповідей і дискусії будуть сьогоднішні економічні перспективи України у відношенні до чужого світу і сьогоднішня економічна ситуація в Україні. 25-го травня темою дня буде справа твердої валюти, ліценцій, мита і податків. 26-го травня, в заключний день, буде обговорено питання чужих інвестицій в українське економічне життя і його майбутнє. На закінчення доповідей та дискусій заплановано бенкет з участю міністрів, членів Верховної Ради, голів організацій та інших провідних діячів України. Поміж численними доповідачами з ряду членів міністерств та Верховної Ради, є лише одне чуже прізвище — Джозефа Лімаєра, фінансиста із ЗСА, який буде говорити під промовистим кличем: „Медові місяці проминули".

Організатори семінару запевняють у друкованій програмі, що на бажання будуть давати зацікавленим відповідні друковані інформації про можливість співпраці із українськими економічними чинниками і евентуальними партнерами в бізнесі.

Плановані також прогулянки по Києві для чужинецьких гостей.

„Солідарність" закликає до скинення уряду Польщі

Варшава, Польща. — З погрозою розширити страйк виступив голова всепольської комісії профспілки „Солідарність" Маріян Кшаклевський. Він оцінив як безрезультатні підсумки засідання так званої тристоронньої комісії, на якій уряд, працедавці і профспілки намагаються вирішити суперечливі проблеми.

Хоч комісія, в засіданнях якої взяли участь представники „Солідарности", погодилася на ряд пропозицій цієї профспілки, її лідери заявили, що це їх не задовольняє, і висунули нові вимоги. Значною перешкодою стало, зокрема, питання про податок на зростання заробітної платні, якщо він перевищує показники зростання продуктивности праці і прибутку державного підприємства. „Солідарність" вимагає відмовитися від нього негайно, а уряд, побоюючись різкого збільшення інфляції, пропонує поступову заміну податку більш досконалими фінансовими механізмами в кінці року.

Незважаючи на те, що більшість підприємств Польщі, де є організації „Солідарности", не підкорилися розпорядженню її керівників почати минулої середи триденний страйк, тривають страйки на двадцятьох копальнях вугілля Шльонська. На п'ятницю, 6-го травня, „Солідарність" запланувала зупинити кілька сотень великих підприємств країни, а також розглядає можливість відновити страйк в енергетиці.

Варшавські коментатори, говорячи про можливість нового загострення ситуації, звертають увагу на щораз різкіший тон виступів лідерів профспілкового центру, який програв останні парляментські вибори. Деякі з них виступають з відкритими закликами до скинення уряду Польщі. За словами одного з діячів „Солідарности" Зигмунта Вжодака, урядові „треба оголосити ультиматум", а якщо він не виконає його, то „цих людей треба просто усунути з уряду і замінити його тимчасовим урядом". На думку З. Вжодака, „Солідарність" має „сильні структури для зформування тимчасового уряду".

У світі відзначено День свободи преси

Джерзі Сити, Н. Дж. — У вівторок, 3-го травня, вперше відзначено Світовий день свободи преси. Рішення про це ухвалила Генеральна асамблея ООН у грудні 1993 року. День свободи преси призначений на 3 травня тому, що в цей день 1991 року була підписана Віндгукська декларація у столиці Намібії з закликом до урядів країн світу забезпечити свободу преси і її демократичний характер. В документі наголошено, що створення, підтримка, зміцнення незалежної преси є обов'язковою умовою проґресу демократії та економічного розвитку будь-якої країни.

Згідно з повідомленням американської організації „Фрідом-Гауз", преса з тих пір вільнішою не стала, а журналісти, як і раніше, залишилися незахищеними. Минулого року у світі загинуло 80 журналістів, пропали без вісти 47, відбувають тюремні терміни за намагання сказати правду 148 представників преси. Найбільше переслідуються журналісти в Колюмбії, Ґватемалі, країнах колишньої Юґославії. Після 1991 року в Боснії, Словенії та Хорватії загинуло 68 репортерів, в тому числі два російських (Юрій Курінний та Віктор Ногін) і два американських (Браян Бритон та Вілям Томашич), автомобіль яких тиждень тому підірвався на міні. З нагоди Світового Дня свободи преси, в Сараєво 3 травня цього року відкрито Меморіяльну дошку за рішенням Генеральної Асамблеї ООН.

Як сказано у звіті „Фрідом-Гауз", держави Балтії, Чехія, Мадярщина і Польща належать до тих країн, де журналісти майже не бояться бути покараними. Натомість Білорусь і Ґрузія зробили крок назад і опинилися в одній компанії з Кувайтом, де преса не є вільною. Далі в списку — Китай, Азербайджан, Таджикістан, Туркменістан, Узбекистан, деякі африканські країни. Україна належить до тих країн, де існує частково свобода преси. Як відомо, два роки тому в Києві загинув журналіст Вадим Бойко, траплялися випадки побиття журналістів і навіть арешти.

В Україні День свободи преси журналісти не святкували. Відомий журналіст, цьогорічний лавреат премії „Лицар Правди і Свободи" Сергій Набока сказав, що становище незалежної преси в Україні не дозволяє говорити про поступ демократії у державі, тому святкувати тут День свободи преси ще рано. Керівник пресової служби Народного Руху України Дмитро Понамарчук погодився з таким твердженням і додав, що для становлення вільного суспільства в Україні необхідно заснувати Інститут незалежної преси.

„А скільки таких ночей-питань проходить тепер в Україні?"

Джерзі Сиіі, Н.Дж. (О. Кузьмович) — Коли ще в січні писали ми про прем'єру нового українського фільму під назвою „Ніч питань", що був виконаний і вперше виставлений у Києві, не сподівалася я, що кілька місяців пізніше матиму нагоду зустріти тут режисера фільму Тетяну Магар та провести з нею цікаві розмови.

Т. Магар розповідає про свій фільм „Ніч питань"

Т. Магар приїхала до ЗСА, щоб підготовити до цього її першого довгометражового фільму на великий екран підписи англійською мовою і цим мати змогу показати його американській публіці, а також, щоб взяти участь у прем'єрі фільму на американському континенті, яка відбудеться у Вашінгтоні 22-го травня.

Для мене наші розмови були вийнятково цікаві. Це вперше довелося зустрічати віч-на-віч молоду, повну творчого захоплення фільмову режисерку, яких у цій важкій професії мало.

Але така її професія — самозрозуміла. Т. Магар походить із родини, що всеціло присвятилася акторському ремеслу. Батько — відомий режисер, мати до сьогоднішнього дня — знаменита актриса театру та кіна, а брат також режисер, недавно нагороджений премією у Москві.

Фільмовому мистецтву присвятилася, однак, лише Тетяна. З-під її ока та руки вийшов десяток телевізійних фільмів, як „Лис Микита", „Кайдашева сім'я", „Скляний звіринець", „Назар Стодоля", „Записки божевільного".

Два перші були виконані ще в роки її перебування у Львові, а останні п'ять років, як розповідає, вона вже працює лише у Києві.

Зі здивуванням довідуюся, що деякі з тих відеофільмів можна купити у нас, але чомусь в каталозі не подано, хто є їх режисером. Чи тому, що режисер — жінка?

„Ніч питань" — це, однак, перший фільм Т. Магар на широкий екран і хоча вже тепер переображений на відео тут, у ЗСА, у Вашінгтоні, а відтак — є надія — в інших містах покажуть його у кіно.

— Чому ви змінили заголовок саме на „Ніч питань?"

— Бачите, мене найбільше цікавлять сюжети з актуальними проблемами. А в сьогоднішній Україні їх так багато. Життя звичайних людей таке складне, а вже особливо з середовища нашої інтелігенції. Ось так і мій герой та його дружина. Він — лікар, відданий своїй професії, відмовляється брати хабарі, дружина, якій важко втримати на поверхні щоденне життя родини, хотіла б, щоб воно було кращим. Чи не можуть тут насуватися постійно десятки питань „чому?"

— Здається, ледве чи маємо багато українських фільмів із так актуальною тематикою. Ми, чомусь, далі залюбки тримаємося історичної та сільської побутовщини.

(Закінчення на стор. 5-ій)

Українські пралментарі запрошені до Німеччини

Київ (УНІАР). — Звідси 5-го травня на запрошення Фонду Конрада Аденауера до Німеччини виїхали новообрані депутати Верховної Ради України Вячеслав Чорновіл, Ігор Юхновський, Володимир Гриньов та Володимир Лановий, який є також кандидатом на Президента України.

В Німеччині українська делеґація зустрінеться з чільними діячами правлячої фракції ХДС/ХСС Бундестагу, з працівниками Міністерства закордонних справ Німеччини та візьме участь у кольоквіюмі „Україна після парляментських виборів".

Подарунок на Великдень

Таллін, Естонія. — Тут у Великодні свята посвячено першу в Естонській Республіці Українську Греко-Католицьку церкву Воскресіння Христового. Приміщення для церкви у центрі міста виділено за сприяння амбасадора України в Естонії Юрія Олененка.

На освячення храму прибули прем'єр-міністер Естонії Март Лаар, представники державних зборів і релігійних об'єднань Естонії. Март Лаар у своєму виступі наголосив, що в Естонії „вітають і підтримують національну і релігійну самобутність національних меншин". Немає сумніву, що церква стане духовним осередком для української громадськости в Естонії.

О. БУРАКОВСЬКИЙ В НТШ

Ню Йорк. — Наукове Товариство ім. Шевченка в Америці влаштовує доповідь члена Спілки письменників України, члена Українського відділення Пен Клюбу, колишнього голови Ради Національностей Руху Олександра Бураковського, на тему „Міжнаціональні проблеми в Україні, а зокрема жидівсько-українські". Доповідь відбудеться тут у суботу, 14-го травня, в НТШ, 63 Четверта аве. між 9-10-ою вул. Початок о год. 5-ій по полудні.

В АМЕРИЦІ

РАДНИК ПРЕЗИДЕНТА ЗСА Ніколяс Бирнс і члени економічної делеґації ЗСА зустрілися в Києві з Президентом України Леонідом Кравчуком. Під час зустрічі обговорювалися шляхи надання економічної допомоги Україні з боку американського Уряду, сприяння розвиткові торгівлі, інвестування в українську економіку та перспективи реформування її з допомогою ЗСА. У ході розмови, в якій брав участь амбасадор ЗСА в Україні Вілям Міллер, Леонід Кравчук висловив сподівання, що новий Український парлямент ратифікує угоду, підписану президентами України і ЗСА у Білому Домі.

СЕКРЕТАР ДЕРЖАВНОГО департаменту Воррен Кристофер заявив, що на майбутній зустрічі „великої сімки" у Неаполі Росія буде відігравати більш важливу ролю, як досі. Він уважає, що її участь у політичних дискусіях є дуже важливою. Повідомляючи про це, газета „Ю Ес Ей Тудей" вважає, що ця заява свідчить про те, що Вашінгтон намагається вплинути на тих своїх західніх союзників, які й досі виступають проти офіційної участи Росії в щорічних засіданнях „великої сімки".

SVOBODA СВОБОДА
UKRAINIAN DAILY УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holydays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.

Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Бюро УНС у Вашінґтоні:
(202) 347-UNAW; (202) 347-8631 (факс.)

Postmaster: Send adress changes to:
"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel. (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Передплата на рік $40.00, на півроку-$22.00, на 3 місяці-$12.00.
Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси-$1.00.
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріали. Незамовлені матеріали повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою.
За зміст оголошень Редакція не відповідає.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Руанда: варварство в XX сторіччі

Хто з нас знав про існування Руанди, крім назви і дуже загальних відомостей, що це одна з африканських країн, які виринули на політичній карті у добі деколонізації африканських і азійських країн — після Другої світової війни зростом не то національної, але етнічної і племінної особовости азійців і африканців. В останніх тижнях світ заалярмований вістками, що в африканській Руанді вигинули понад 200,000 осіб, головно цивільних і ні в чому невинних мужчин, жінок і дітей, та що понад 250,000 втікачів, які рятують життя, створили „через ніч" нову міжнародну проблему — як припинити ту безглузду різню і як допомогти жертвам цієї злочинної гри.

Руанда із населенням не цілих 7 мільйонів населення, величиною стейту Мериленд, оточена чорними країнами Уґанда, Тасманія, Заїр і Бурунді, формально демократична республіка і формально приналежна до світу християнізму. Але, мабуть, рішальним є факт, що половина того населення — неграмотна і так само все ще несвідома, що таке демократія, як несвідома, що таке християнізм. Інакше трудно пояснити собі, чому там — після референдуму у 1961 році, — в якому скасовано монархістичну систему, — заведено республіканську, — чому там вбили обраного народом президента, завели анархію і розпочали різню нібито (як пояснювали телевізійні коментатори), щоб позбутися „меншин". Ясно, що пропаґувати тим людям „людські і громадські права" — це безнадійна наївність. Але ж Об'єднані Нації, членом яких є Руанда, не могли зачинити очі і вуха на трагедію сотень тисяч тамтешніх осіб.

Скликана генеральним секретарем ОН Бутросом Ґаллі Рада Безпеки — думала спершу вислати туди миротворну місію — міжнародне військо, що складалося з добровільців різних країн. Та концепція відпала, коли амбасадор Руанди рішуче спротивився висилці туди будьяких „інтернаціоналістів". Тоді названий генеральний секретар ОН звернувся до Ради організації африканських країн, щоб вони, краще знайомі з відносинами у Руанді, подбали про припинення тамтешньої м'ясорубки та співпрацювали з міжнародними організаціями у спільній допомозі сотням тисяч втікачів, яким грозять пошесні недуги і голодова смерть. Але африканські расові побратими не кваплються з допомогою. Коли писані ці рядки — ще досі — секретаріят ОН не отримав відповіді від Ради африканських країн.

В останніх роках світ був — і далі є — свідком різних „малих" воєн, заворушень, аґресій, масових вбивств, трагедій різних країн і народів із найбільшими жертвами — жінок і дітей. Сомалія, Гаїті, Боснія і Герцеґовина, Ізраїль і його арабські сусіди, мусулманські терористи, потенціяльна загроза від диктаторів, що прагнуть мати ядерну зброю, у міжнародному світі нема і довго ще не буде спокою. Вина у примітивізмі народів, але й вина у відсутності міжнародного апарату миру. На переломі минулого і цього сторіччя створено Ліґу Націй із столицею у Женеві. Виявилося, що ця миролюбна установа не зуміла перешкодити вибухові Другої світової війни, в якій два психопати — Гітлер і Сталін — затопили у крові буквально мільйони осіб.

Свідома свого безсилля Ліґа Націй сама себе зліквідувала. На її місце покликано до життя Об'єднані Нації, але зразу таки вона, ця нова найвища міжнародна установа народилася з первородним гріхом: правом вето шести постійних членів Ради безпеки ОН, між ними — Совєтського Союзу. До історії Генеральних асамблей і Пленумів в Раді безпеки перейшло вічне вето „нєт" Андрея Ґромика та трагікомічний виступ Нікіти Хрущова, що гатив своїм черевиком по столі в ОН. Не стало СССР, але Об'єднані Нації не прибавили собі поваги і авторитету з двох причин: вони не мають власної збройної сили, орудують тільки економічними санкціями, які шкодять народам, а не режимам, та спорадичними міжнародними військовими добровольцями. І друга причина: брак лідерів із авторитетом.

Іван Кедрин

ТРЕБА ЛІДЕРІВ, ЯКИХ НЕМА

Коли 37-ий з черги президент Америки зрікся президентури у зв'язку з так званою Вотерґейтською аферою — різні американські коментатори вішали на ньому всі собаки. Коли він помер 22-го квітня ц. р. усі його вчорашні критики признали, що він був лідером. Демократичні президенти Гаррі Трумен Джан Кеннеді — кожний із них — робив помилки, але кожний був лідером. Джордж Буш програв президентські вибори осінню 1992 року із-за власних помилок, але був лідером. Коли він являвся на конференціях „великої сімки", представників семи найбільш упромисловлених країн — він автоматично ставав центральною фіґурою. Два тижні перед своєю смертю Ніксон критикував президента Билла Клінтона, закидаючи йому хиткість у проголошуванні щораз взаємосуперечних постанов. Б. Клінтон — людина високоосвічена і доброї волі, — коли йому вдасться перевести почерез Конґрес якусь, хоч і не досконалу, ревізію охорони здоров'я в Америці, його можуть переобрати на другу каденцію. Але він не ввійде в історію як лідер.

Річ не у партійній приналежності, річ у форматі людини, в її індивідуальних прикметах, які складаються на постать лідера. Це така сама тайна, як тайна факту, що одна особа входить у кімнату і вносить собою атмосферу відпруження, — інша несвідомо, автоматично вносить своєю появою атмосферу напруження. Проблема ніби суто психологічна. Але це теж проблема політична й особ ливо актуальна у теперішньому часі.

Усі турботи українського суспільства в Америці і всій діяспорі, всі турботи молодої української держави коріняться у сумному факті, що ми не маємо лідера — ані тут, ані там. Парадоксально — у „малій" Галичині, між Сяном і Збручем, за польської влади між двома світовими війнами був який десяток осіб лідерського формату. Кость Левицький, Дмитро Левицький, Михайло Галущинський, Володимир Старосольський, Остап Луцький, Володимир Кузьмович, Лев Бачинський, Степан Баран — і певне ще хтось тут ненароком неназваний. Наддніпрянська еміґрація мала лідера в особі Симона Петлюри і, після його смерти, Андрія Лівицького. Українська Православна Церква мала лідера в особі Патріярха Мстислава (Степана Скрипника), Українська Католицька Церква мала у новітньому часі двох велетнів духа — Митрополита Андрея Шептицького і Патріярха Йосифа Сліпого Українське революційне підпілля мало лідера в особі Євгена Коновальця, — лідерські прикмети мав І. Шухевич, але не встиг їх виявити. Де тепер є подібні їм, не кажучи вже рівні їм одиниці?!

На цьому місці вже не раз згадувано, що Президент Леонід Кравчук, перший за всю історію України народом вибраний голова відродженої держави — гідно, достойно репрезентує назверх Україну, але водночас він не панує над ситуацією в Україні і хоч він добрий тактик, але замало рішучий, не зумів приборкати масового розкрадання майна держави, не зумів приборкати балакунів та саботажистів у Верховній Раді, щоб радили над Конституцією і економічною кризою, а не над соціяльним забезпеченням службовиків і тим подібними добрими, але не пріоритетними проблемами. І дуже немудрою була кампанія різних кіл і осіб проти Кравчука — без задуми, хто може краще заступити його. А все це тому, що в Україні, у тоненькій верстві тамтешньої національно й державно свідомої інтеліґенції — нема осіб із лідерськими прикметами Великобританія, Франція, Німеччина можуть похвалитися, що за кермою тих держав стоять лідери, — чи мають формат і авторитет лідерства Боріс Єльцин або Едуард Шевард надзе? Сумнівно, бо коли би мали, то не було би того розґардіяшу, що існує у Росії і в Грузії.

Лідери не родяться, як „гриби по дощі". Для їхньої появи потрібний ґрунт духової і політичної традиції, потрібний ґрунт державницько зрілого народу, такий як він є в Америці чи країнах Західньої Европи. А втім — чи можна з пустки створити державу при існуванні понад 30-ти політичних партій. без жертвенної по-державницьки думаючої провідної верстви і без надії на лідера?! Сумно, але правдиво.

Роман Кухар

ВІДРОДЖЕННЯ КУЛЬТУ БОГДАНА ЛЕПКОГО В УКРАЇНІ

„Повернення Україні Богдана Лепкого", матеріяли до огляду зібрав, упорядкував і видав д-р Роман Смик, підсумки ориґінальної творчости й відгуки на неї, вибрані тексти, ілюстрації, програмки імпрез на честь поета, репродукції книжкових заголовків, меморабілія, хроніка подій, Чикаґо-Україна, 1994, 320 ст.

Недовго після документальної книги проф. Василя Лева про нашого великого поета й письменника („Богдан Лепкий, 1872—1941, життя і творчість", НТШ, 1976) появилися, в короткому чергуванні одне по одному, дальші книжкові видання з Лепкіяни, а саме більша брошура Федора Погребенника, „Богдан Лепкий — український письменник з Поділля", Тернопіль, 1992, монографія Миколи Сивіцького, „Богдан Лепкий, життя і творчість", Київ, 1993, та текстуально-фотографічний огляд пам'ятників Лепкіяни в батьківщині, чужині й діяспорі, під заг. „Повернення Україні Богдана Лепкого", авторства Романа Смика, Чикаґо-Україна, 1994.

Зріст зацікавлення в Україні творчістю автора пенталогії „Мазепа" зазнав тількищо значного посилення новим образним виданням, випуском альбомного формату, що його мож на б виправдано назвати стислою енциклопедією Лепкіяни. І до здійснення цієї замітної публікації, одного з названих літературних творів нещодавного часу на тему життєвого і творчого шляху Лепкого, причинився вирішальною мірою куратор духової й подекуди матеріяльної спад щини нашого представника національної культури, він і засновник фундації Лепкого в НТШ, невтомний працівник на полі збереження пам'яті про поета, почесний громадянин Жукова й Бережан — улюблених місць Богдана Лепкого під час його юнацького проживання в батьківщині.

Уже сама віньєта обкладинки пропам'ятної книги-альбому „Повернення Україні Лепкого" привертає увагу читача. Дружина Романа Смика, св. п. Ліда з Кожушків, обдарована хистом мисткині, передала вдатно основні етапи Лепкового життєпису в символічному рисунку — його шляхетську генеалогію в гербі, запілля в родинній Бережанщині, формативну добу письменника, мистця й науковця, провідну ідею батьківщини в бутті її сина, що приневолений покинути її („Журавлі"), осідок професора української літератури в Ягеллонському університеті у Кракові — всі оті характерні познаки в біографії Б. Лепкого. Ліда Смик, разом зі своїм чоловіком, теж відомі з їхньої мандрівної виставки спадщини Б. Лепкого, яку вони влаштовували по різних скупченнях нашої спільноти в Америці й Канаді.

Багатогранний матеріял, тематично-розповідний і світильний у тексті книги-заповідника, впорядковано у трьох розділах під такими заголовками: 1) Фотографічний огляд пам'ятників і пам'яток причетних до Б. Лепкого; 2) Звітування про Б. Лепкого на чужині і в діяспорі; 3) Тріюмфальне повернення Поета Батьківщині.

У рамках тієї всеохопленої теми показано цілий калейдоскоп Лепкового життя, творчости й оцінки її нашою суспільністю. Вона й нарешті вдостоїлась відзначення, масового вшанування й поширення в соборній Україні.

У першому розділі Пропам'ятної книги рясніють кольорові репродукції картин, пов'язаних із відзначенням в батьківщині інтелектуально-творчого життя Лепкого, між ними й його іконописна спадщина, позначена індивідуальним хистом мистця. Третій розділ багатющий репортажами й цілою низкою статтей (теж англомовних) в періодиці Західньої України із приводу величного посмертного прийняття поета в його вужчій батьківщині. З тієї нагоди влаштовано чимало академій та наукових засідань для вшанування вірного сина України. В осередній частині альбому поміщено репродукції ориґінальних матеріялів з-під пера Богдана Лепкого (між ними й досі недрукованих) та чисельні пресові дописи на тему нашого співця, авторства багатьох суспільників і літераторів у різних наших органах, від Львівського „Діла" в 1939 р. до Нюджерзької „Свободи" в 1993 р. Тут, згідно з окресленням розділу, переважають публікації у діяспорі.

Портрети Богдана Лепкого з різних періодів його життя, зразки його літературних творів і мистецьких картин, музичні композиції, надхнені його поезією (в тому числі „Журавлі", композиція його брата, Лева, що стала всенародною піснею), графічні обрамлення його творів з-під кисті наших видатних мистців — прикрашують сторінки цього змістовного й вельми інформативного видання. Воно послужить дальшому збагаченню знань про нашого корифея національної літератури та поширенню його ідейної творчости на цілу соборну Україну.

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

НАША „СВОБОДА" НЕВМИРУЩА

„Свобода" не може вмерти, чи хворіти. Отець Григорій Грушка, тоді головний редактор цієї газети, 100 літ тому постановив видавати український часопис „Свободу", навіть не маючи в той час потрібних друкарських улаштувань, відповідних приміщень, матеріяльних фондів, помічників. Не було також відомо, як загал тодішніх українських еміґрантів прийме цю газету, тим більше, що багато з них було неписьменних, або малописьменних.

У той час о. Григорій Грушка виявив дуже багато відваги і організаційних здібностей, коли відважився на таке діло, бо треба було самому починати ні з чого. Поборовши перші і найголовніші технічні труднощі, тодішній головний редактор „Свободи", писав статті, заохочував народ читати свій український часопис, заохочував читати його іншим та поширювати „Свободу" поміж українцями.

„Свобода" дістала здорові і сильні основи і дожила свого 100-ліття. Звичайно, заслуга в тому Батька Союзу, який дбав, виховував і опікувався та вирощував і вивів у люди цей спочатку кволий часопис.

Сьогодні „Свобода" сягнула свого 100-ліття життя. Вона знана не лише в діяспорі, але також в Україні і сповняє дуже важливу місію в нашому народі. Сьогодні було б каригідним зі щоденника переходити на тижневик, бо це сильно вдарить по престижеві УНС. Навпаки, нам треба за всяку ціну рости, поширювати і поглиблювати нашу працю, а ніколи її скорочувати, проти того є національна і союзова рація.

Гроші — це не проблема члени і Союз їх мають. Треба лише уміти і хотіти їх знайти. О. Григорій Грушка починав ні з чого, „Свободу" і поставив її на здорові і сильні ноги.

Багато членів УНС завдяки „Свободі" знає сьогодні українську мову, бо зацікавлення цією газетою відкрило нагоду вивчати українську мову.

Конвенція УНСоюзу, яка відбувається цього місяця, повинна добре застановитися, яке рішення прийняти. А може б так скоротити число конвенційних делеґатів, багато і так з них на Конвенції дрімає, або з неї виходить, щоб полагодити свої справи.

Хай живе і працює для нашого народу „Свобода!"

Іван Фур,
Парма, Огайо

Євгенія Бойко-Дімер

Лебідь на льоду

Присвячую Оксані Баюл

Була Україна пшеницею знана,
А нині у неї багатство нове:
На ковзанці гордо дівчатко Оксана
До слави й пошани, мов лебідь, пливе.

Вона, як завзятий спортсмен перед матчем,
Якому вважаються лаври у сні.
Себе осіняє хрестом на удачу —
Їй ангели з неба співають пісні.

Оксана росла без опіки і ласки.
Вона, ще в дитинстві, згубивши батьків,
Була Попелюшкою, — каже нам казка, —
Принцесою стала в очах глядачів.

Недоля і горе їй добре знайомі,
І хліб був сирітський для неї черствий.
Тепер на арені — гнучка, невагома,
І всі рукоплещуть захоплено їй.

Вона то грайлива — нагадує німфу,
То дзиґою вертиться знов на льоду,
Зійшла на вершину святого Олімпу,
Щоб з неба дістати зорю золоту.

І славою вкрити свою батьківщину
(Про неї думки і до неї любов),
Таку дорогу молоду Україну,
Що в хаті своїй є господарем знов.

Була Україна пшеницею знана,
А нині у неї багатство нове:
На ковзанці гордо дівчатко Оксана
До слави й пошани, мов лебідь, пливе.

Любарт І. Ліщинський

„БІЙСЯ ДАНАЙЦІВ ДАРИ ПРИНОСЯЩИХ!"

У половині квітня „Свобода" помістила на своїх шпальтах обширну статтю про Львівський Музей Медицини. Все там було добре і гарно, а мені забракло там інформації про народження у домі д-ра М. Панчишина спільного музею на честь великого жреця ескуляпа і клясика українського малярства Антона Манастирського. Музей двох сучасників, хоча належали вони до двох різних фахових категорій, однак робили спільну справу — один лікував тіло, другий душу українців. Національний Музей у Львові все зробив, аби інавґурація відбулася до моменту відкриття обрад Світової Федерації Лікарського Товариства у нашому місті. Експозиція була так задумана, щоб відвідувач мав можливість насолоди для ока на партері, а для інтелекту і меморіяльної інформації на першому поверсі. В часі функціонування цієї музейної установи, це була перша за всі роки широка ретроспективна виставка доробку Манастирського. Не думаю, що в такому обсязі він колись взагалі був показаний, ні за життя, ні після смерти.

Однак, життя Музею двох знаменитостей, що вже поволі набирав популярности різко урвалося, бо грім вдарив з кабінетів уже нашої обласної влади. Можновладні Герострати наказали в спішному порядку усунути малярство інтруза Манастирського, а всю нерухомість, щодо клямки, передати у виключне посідання львівських ескуляпів. Чи зискає, а що втратить на тому львівська культура нікого не обходило, так як ніхто з гуманістів не зглянувся на прохання, петиції і протести сина Витовда Монастирського, до речі теж неостатньої фігури в українському малярстві. Хто би звернув увагу у геростратичному запалі на фатальний стан здоров'я літньої людини, що змагалася в міру своїх сил, за честь батьківської мистецької спадщини. Ляменти і благання не були почуті в бюрократичній пустині, а гіркота розторощуючого фіяска переповнила чашу, ставши тою останньою краплею, що вкоротила віку мистця. Ясна річ, що ніхто безпосередньо за фінал історії, яка дістала свій епілог на Личаківському кладовищі не несе відповідальности, всі можуть спати спокійно. Гра зроблена! Зник з культурної мапи музей Антона, а за ним у вічність пішов Витовд Манастирський.

Задаймо собі питання, чи то попросту спорадичний випадок і фатальний збіг обставин, чи необмежена сваволя новоспечених можновладців у іґнорантському стосунку до культури, яку нехотячи можна задушити в гарячих обіймах? Можливо протести проти експропріяції філій Національного Музею, хто знає, може ще якісь обставини, звернули неласкавий погляд обласних „кураторів від культури" на особу директора — Андрія Новаківського, а раз хтось з Олімпу неприхильно достеріг тебе, то консеквенції не забаряться. Припускаю, що багатьом у Львові було відомо, що ні патріярх роду — Олекса, ні сеньйор Ярослав, ні „юніор" Андрій не були „плюшовими місями", звідти далеко не мали схильности до мистецьких компромісів, лянсад і реверансів. Коли ставкою був Львів, його історико-культурне середовище і спадщина, то в захисті тих цінностей ніхто з них не знав, що то є відступ для порятунку власної шкіри. Ці риси твердої, негнучкої, насиченої почуттям гонору роду, вдачі, не будили захоплення ні у колишніх нотаблів, ні в сучасних „кураторів від культури". Хай росте „сіятельне" незадоволення, а ми вернімся у 1983 рік, в якому почалася директорська кар'єра Андрія Новаківського.

Добре пам'ятаю, як в черговий раз тоді опорожнилося місце директора в музеї і мистецько-музейна громадськість занепокоїлася приходом нового недолугого претендента. Пересортувавши всі можливі на той час кандидатури стурбоване око громадської опінії впало на молодого архітекта-реставратора, що поставив на ноги і відродив до нового життя вже кількадесят пам'яток у Львові. Пішли в рух намови, нагадування святого патріотичного обов'язку, заклинання пам'яттю діда, для порятунку національної мистецької скарбниці. Відтак Львів втратив загорілого рятівника пам'яток архітектури, а музей здобув нового директора, що не пішов туди, щоб в тиші і спокою в м'якому і вигідному фотелі дочекатися емеритури. Не дістав він з тим постом великого матеріяльного гаразду, не було воно від самого початку безхмарно ідиллічне. Громи, хмари і паперовий дощ не дали на себе чекати.

Стурбована громадськість сподівалася, що молодий директор буде чемно слухати „добрих рад", а начальство сподівалося, що „новачок" послушно і запопадливо буде виконувати доручення. Однак молодий директор мав вже свій зформований багаторічною керівною роботою, хребет, і полягав на свою голову, яку теж не носив „від паради". Він зате мав зформовану концепцію і мету її реалізації, в якій місцева інституція мала стати реґіональним культуротворчим осередком загальнонаціонального значення. Передбачався передусім якнайширший вихід у периферійний ареал культурно-мистецьких впливів Львова. Гадаю, що власне такою була первісна концепція засновника музею, ім'ям якого охрестили внука Олекси. Не інакше, що такий підхід спирався на родинну традицію і культурні засади, які лучили добродія і засновника музею і протеґованого ним мистця. Музей дещо мінявся сам і обростав філіями, які з'являлися там, де перед тим і каганець культури не хотів горіти.

Власне тому, що директорові музею постійно чогось бракувало, відповідно постійно смикані урядовці не дуже тішилися його появою у високих кабінетах, а що з того крім клопотів нічого не мали, то часами висловлювали своє невдоволення і пробували стримувати „натрентного" фанатика, постукуючи пальцем по чолі. Щоб згасити клопітливий запал і вгамувати заширокі на їх гадку пляни, то до того може знадобитися добрий старий спосіб, придатний до закулісових боїв. На арену рушає спритна і дошкульна львівська „тяжка артилерія" в особі всюдисущої „добродійки Калюмнії", яка користає з ославленої „пантофльової пошти". Такі мимохіть кинені інсинуації, або неймовірні вигадки і пасквілі, мутними хвилями докочувалися аж за океан. Які ж то фантазії можна було почути про діяльність потомка славного малярського роду! Але ніхто не врахував пієтизму і майже культу патріярха у всьому роді, де хтось посмів негідним вчинком сплямити пам'ять і честь Олекси Новаківського. Ця

(Закінчення на стор. 5)

Посвятили прапори

У неділю, 17-го квітня, відновлений Осередок СУМ ім. 24-го серпня 1991 року у Виппані, Н.Дж., посвятив організаційні прапори: національний прапор, прапор осередку і прапор 49-го Відділу Юнацтво СУМ „Калуш". Посвячення прапорів відбулося в католицькій церкві св. Івана Хрестителя о 1-ій год. по полудні. З причини відсутності пароха о. Панасюка, урочисте посвячення довершив о. Володимир Баран з церкви св. Івана Хрестителя з Нюарку. При участі численних місцевих громадян і делегатів від багатьох осередків СУМ і Пласту та багатьох місцевих і позамісцевих установ і організацій, до церкви також прибули представники міста Гентовер і повіту Морріс. При сутня була також в церкві і на бенкеті Марта Кокольська, яка є представником в Організації Об'єднаних Націй від країн Східньої Европи.

Після урочистого посвячення о. В. Баран виголосив відповідне слово. З коротким словом виступив також заступник мейора міста Боб Стайгер, оправдуючись, що робить то в церкві, бо не може бути присутнім на бенкеті. Організаційні прапори прикрашені були синьо-жовтими стяжками, кінці яких з гордістю тримали в руках шість пар почесних кумів.

Після посвячення присутні переїхали до готелю Рамада Інн, де відбувся бенкет зі святочною програмою. Бенкет відкрила голова Осередку СУМ у Виппані подруга Христана Биц, вітаючи всіх сумівським привітом „Гартуйсь!" У вітальному слові вона звернула увагу на важливість посвячення прапорів, закликала молодечі організації до виховування молоді в українському дусі. Дальше ведення програми под. Христина Биц передала головному виховникові юнацтва СУМ другові Михайлові Козюпі. Він попросив усіх встати до відмовлення молитви. По молитві була американська „Присяга на вірність" і український національний гимн. Потім друг М. Козюпа представив гостей, які сиділи за президіяльним столом: о. Володимира Барана, Сестру Марію Розмаринович — директора школи св. Івана Хрестителя в Нюарку, члена стейтової асамблеї — Артура Алболіна з жінкою, кандидата на вільного члена асамблеї Криса Кристі, від крайової управи СУМ в Америці друга Юрія Наконечного з жінкою Вірою, президента УККА д-ра Аскольда Лозинського, голову Осередку СУМ Виппані под. Христину Биц і голову Відділу УККА в повіті Морріс Мирона Бица.

Всі члени, які сиділи за президіяльним столом, виступили з привітами. З особливої ваги привітом і побажанням виступив президент УККА д-р Аскольд Лозинський. Звертаючи увагу на доцільність змісту символіки, котра була поміщена на організаційних прапорах, а саме „Бог і Батьківщина!", звертаючись до молодечих організацій СУМ і Пласту, він закликав виховувати молодь на добрих громадян Америки, а рівночасно поглиблювати любов до нашого народу і України і всебічно допомагати в підтриманні суверенітету і закріпленні незалежної держави. А передовсім централізувати свою увагу в переконуванні американських політиків до слушности наших ідей, яка з черги принесе обопільну користь — для Америки і України. Такий обов'язок, сказав промовець, накладає на нас наша Батьківщина Україна тепер і на далеке майбутнє.

Дальшою точкою були привіти і побажання від сусідніх і дальших осередків СУМ: Ірвінгтону, Філядельфії, Пассейку, Джерзі Ситі і Йонкерсу. Крім осередків СУМ були привіти від станиці Пласту в Нюарку, „Рідної Школи" в повіті Морріс, Спортового Товариства „Чорноморська Січ", Федеральної Кредитової Кооперативи „Самопоміч" в Пассейку, від стейтової ради УККА, місцевого відділу УККА, місцевого відділу Союзу Українок Америки, місцевого Ротаті Клюбу. Всі привіти можна звести до спільного знаменника — виховання молоді з прищепленням любови до нашого народу і України, і всебічна поміч у зміцненні державности.

Після офіційної частини відбулася мистецька програма. Першою точкою був виступ тріо бандуристів — М. Гнатишин, М. Гринюк і В. Васьків, котрі виконали три пісні. Всі пісні були виконані на високому мистецькому рівні. По виступі бандуристів програму виповнив Відділ Юнацтва СУМ, „Калуш" у Виппані. Першою точкою був танець „Привіт" танцювального ансамблю під керівництвом Володимира Юрченюка. Членами танцювального ансамблю були Касандра Биц, Татяна Козюпа, Аня Івашко, Адріяна Івашко, Мирослав Биц, Данило Козюпа і Андрій Яджин. Танець „Привіт" започаткувала Касандра Биц. Чудово зодягнена в гуцульський жупан, оздоблений вишивкою, і з віночком на голові, її поява зачарувала публіку, яка нагородила її бурхливими оплесками.

Наступною точкою був виступ квартету „Калина" старших юначок в складі Тетяни Козюпи, Ані Івашко, Адріяни Івашко і Тані Грицковян під керівництвом і акомпаньяментом Михайла Козюпи. Вони виконали три пісні: „Ой, пливи віннок...", „Верховино" (сольову партію виконувала Тетяна Козюпа) і „Живи, Україно!" Останні слова пісні, закінчені патріотичним висловом „Україно, Україно, твоя воля — це наша доля, твоя слава — гетьманська булава і держава.Україні слава!", викликали у глядачів ентузіязм і бурю оплесків.

Потім була сценка „Ми — сумівці!", в якій взяло участь все юнацтво.В останній точці взяли участь всі присутні. Сплітаючись руками у великий вінок і співаючи пісню „Ніч вже йде", було видно, що тут були сплетені не тільки руки, але душі і серця. З очей усіх можна було читати взаємну щирість і розуміння, що ми діти одного народу і для нього ми повинні жити і працювати. Велике признання бенкетовому комітетові в особах: Мирон Биц — голова та члени Анна Додз, Галя Івашко і Михайло Козюпа, а також щира подяка для цілої управи СУМ, зокрема для голови управи Христини Биц за влаштування такої вдалої імпрези!

Антін Біланич

„Світ — не без добрих людей"

Під такою назвою відбулась група виставок мистецького Товариства „Доля", які перевозилися із міста в місто, по цілій Америці.

Мистецькі покази розпочалися із усім нам відомої галерії ЕКО-Воррен Мишиген, Мек Лін мистецький центр у Блумінгтон, Іллиної, галерія Лаззаро — Стовтон, Вісконсин, СУМ — Фінікс Арізона, заля при церкві Непорочного Зачаття у Сан Франсіско та Український мистецький центр міста Лос Анджелес, Какіфорнія, і завершилась наша тура у галереї „Трипілля", Клівленд Огайо.

Немалий перелік та немалий шлях подолало наше Товариство „Доля". Понад три місяці проходили ці виставки. То були приємні, радісні зустрічі із новими нам людьми. Чудова подорож, яку неможливо в декількох словах описати. Можна тільки сказати одне: це надзвичайний край, який потрібно проїхати і оглянути власними очима.

Я не знаходжу такої великої кількости добрих слів подяки, щоб висловити свою вдячність, повагу та найщиріші побажання усім тим добрим людям, які допомогли зорганізувати наші виставки. Від свого імені та від усіх членів нашої групи дякую Ліді Колодчин, яка провадить на дуже доброму мистецькому рівні свою галерію ЕКО та допомагає мистцям уже довгі роки. Від щирого серця бажаю їй надалі великих успіхів, щастя, здоров'я та багато добрих виставок і всього найкращого для всієї родини.

Дуже вдячний нашим американським приятелям Джеймсові Гадлестонові та професорові живопису Висконсинського університету в Медісон Ричардові і його дружині Джоенни Лаззаро, які зорганізували нам цілий ряд виставок. Оглянули наші праці дуже багато американських колекціонерів, журналістів, мистецьких критиків, а також шанувальників витворів рук людських. Американська преса дала об'єктивну високу оцінку творам багатьох художників нашого Товариства „Доля". Картини правдиво відображують епоху та культуру нашого страждженного народу і несуть в собі правдивий дух поколінь, тим самим вони зацікавили глядача та залишили добрі відгуки у знавців мистецтва.

Я дуже вдячний родині Петра та Христини Бойків із сонящного Фініксу за тепле прийняття і час, який вони змогли знайти, щоб опікуватися нами та зібрати громаду, яка відвідала нашу виставку. Також Ірині Гриневич, яка прийняла нас, показала місто та музеї гарячого Фініксу. Спасибі завідуючій будинку СУМ за вирентовану залю.

Виставка у Сан Франсіско, заля церкви Непорочного Зачаття.

Від усіх членів Товариства „Доля", особисто від себе та Федора Комоні дякуємо родині доктора Богдана і Ліди Макаревичів та їхнім дітям, перш за все Олександрові, за величезну допомогу в організації нашої виставки у Сан Франсіско. Без участі цих прекрасних, добрих людей не змогла б відбутися на такому мистецько-професійному рівні наша презентація. Вони допомогли нам змонтувати чудові експозиційні пересувні стінки, на яких ми демонстрували свої твори. Хай щастить їм та їхнім золотим дітям закінчити на відмінно університети і дістати хороші праці.

Перебування у Сан Франсіско нам запам'яталось назавжди. Каліфорнія — це чудовий край із своїм побережжям Тихого океану, просторами виноградників, горами національного парку Йосеміте і чудовими лісами червених дерев та екваліптів. Проїхавши таку довгу дорогу, через цілу Америку, я побачив, що цей край вміло збережений, доглянутий і все зроблено для того, щоб кожна людина відчувала себе приємно, черпала насолоду, відпочинок для душі. Справді прикро стає, коли згадую всім нам рідну матір Україну, яка так брутально знищена тоталітарним режимом. Маю надію і віру в наші сили, що ми будемо спроможні це все подолати, зрозуміти і підняти на належний рівень. Хай Бог усім нам допоможе перетерпіти, витримати теперішні натиски на нашу молоду, яка починає тільки вставати із колін, державу, де може колись все-таки зійде добре зерно вільного, демократичного суспільства. Хочу вірити в розум людства, який зможе перебороти в собі зло і ненависть, і людство зрозуміє, що майбутнє — це добро, розуміння та висока повага між усіма народами.

Спасибі Відділові Союзу Українок Америки міста Лос Анджелес і Дарії Чайківській, яка доклала багато зусиль до того, щоб познайомити нас із українською громадою, за підготову мистецького центру, а також радісний, теплий прийом, який ми мали змогу відчути. Надіюсь, що ми ще зустрінемось у Лос Анджелесі, оглянемо це місто, відвідаємо музеї та галерії, де зможемо нав'язати більш тісні зв'язки в мистецьких колах. Я щиро вдячний усім тим людям, які відвідали, оглянули, придбали та дали належну оцінку всім учасникам і членам нашого Товариства „Доля". Завершилась наша мандрівка через зимові Колорадські гори, які нагадують наші мальовничі Карпати.

Остання зустріч та показ відбувся в маленькій для американського глядача галерії „Трипілля" у Клівленді. Соня Черень зуміла створити европейський мистецький рівень у своїй фотостудії та галерії. Галерія молода, хотілося б, щоб усі мистці презентували в ній надалі привдиві мистецькі твори, щоб вона утрималась на довгі роки. Від усіх мистців нашого Товариства бажаємо Соні великого ентузіязму, сили та творчих успіхів в її праці. Дякую родині Володимира Басляндинського за допомогу, та всім,хто оглянув нашу виставку в Клівленді.

Наша подорож була насправді чудовою, вона запам'яталась і закарбувалась у пам'яті назавжди. Фотографії, які були зроблені із цілої подорожі будуть нагадувати мені ті приємні дні, тих добрих людей, яких я запізнав під час подорожі.

Дякую щиро усім мистцям та членам нашого Товариства, які взяли участь у цих виставках-турне: доцентові катедри МОД Львівської Академії Мистецтв Михайлові Безпальковi, Олександрові Бородаєві, Олені Дяденко, Миколі Багану, Юрію Гущені та його дружині Наталії Ляпандрі, Олені Тер-Григорянц, Володимиру та Тані Павликам за їхні чудові акварелі. Київським мистцям Станіславу Кадочникову, Олексієві Коваленкові та заслуженому художнику України, скульптору Анатолієві Кущу за спільну участь у виставках нашого товариства. Також бажаю творчих успіхів Василеві Качуровському та професорові Львівської Академії Мистецтв, Заслуженому діячеві мистецтв України, почесному членові Товариства художників „Доля" Михайлові Ткаченку за його підтримку і наше листування, яке підтримує мене морально. Дякую старшим викладачам тієї академії Григорієві Кудлаєнкові і Галині Зубченко та її дочці Ользі, а також Вікторії Дубовик, Олені Звір за їхні кольористичні розписи на шовку. За чудові декоративно-ілюстративні графіки Олександрові Ткаченкові, Лесі Майданець та Марії Янкович — за гобелени та батики.

Від душі щиро дякую Федору Комоні та його доньці членові нашого Товариства „Доля" художникові-керамістові Еріці Комоні за її високомистецьку чорнолощену кераміку, а також за їхню підтримку і допомогу, яку вони надавали мені на протязі усіх виставок та подорожі. Мету Волтер та Ліді Волянській — за велику допомогу у створенні нашого каталогу. Критикам, Володимирові Баранові за статтю „Виставка групи 'Семеро вітрів'" та Оксані Роздольській за опис мистців у виставці „Мистецький показ у Чикаго" і всім американським газетам та часописам, які висвітлили для американського глядача наше мистецтво, дали належну оцінку творам, які несуть дух сучасності, дух українського народу. Він пережив немало, але далі існує і творить безсмертя своєї культури. Я радій і гордий за те, що в Україні є правдиві визначні мистці та великі історичне надбання, для того, щоб творити мистецькі перли, які навіки будуть відображувати нашу епоху та пронесуть через покоління нашу історію і культуру українського народу.

Юрій Скорупський

Оксана Баюл здійснила мрію

Під час церемонії започаткування будівлі нової арени (зліва): Г. Змієвська, Н. Петренко, В. Петренко і О. Баюл.

П'ятниця, 22-го квітня, була важливим днем у житті мешканців Нової Англії, головно міста Гартфорду та околиці,а зокрема для членів української громади. Тут у годині 12-ій полудня, у мальовничому містечку Симсбурі вібулося офіційне відкриття площі під будову арени для ужитку змагунів у бігу, гокею і танку на льоду.

Урочиста церемонія відбулася з участю Оксани Баюл, Віктора Петренка, Галини Змієвської та Ніни Петренко. Вітали їх численна українська громада, діти української парафіяльної школи у вишивках, віночках, стрічках, із синьо-жовтими прапорчиками в руках. З'їхались вони під опікою директорки д-р Марії Коропей та колишнього директора інж. Олександра Пришляка.

Під ясним сонячним небом на площі у містечку Симсбурі повівали прапори — американський, український і прапор Американського олімпійського комітету. Відкриття відбулося в присутності душпастирів українських католицьких та православних церков, представника УККА мгра Бориса Крупи та координатора для українських святкувань Володимира Саляка.

Привітали почесних гостей хлібом і сіллю від української громади мґр Борис Крупа і Дзвінка Гутникевич, зодягнена у стилевий гуцульський стрій. Від американської громади господарів цієї небувалої події вітав їх Стівен Фіш, головний інженер-будівничий, видатний індустріяліст, та Боб Янг, відомий тренер олімпійських змагунів. Саме він був рушійною силою, головним промотором будови цієї арени.

Доля судила так, що Б. Янг зустрівся з Віктором Петренком шість років тому в Москві під час змагань. В. Петренко і Галина Змієвська заопікувались одною хворою змагункою з групи Б. Янга. І так з того теплого, гуманного відношення, помочі з боку В. Петренка для незнаної американської змагунки, зросла вдячність, приязнь і пошана американця-тренера до українця.

Б. Янг, повернувшись до Америки, постановив віддячитись В. Петренкові за його шляхотне серце. Він мріяв побудувати в Америці арену, де Віктор і його друзі могли б вправляти, тренувати.

Знайшовся комерційний будівничий С. Фіш, який захопився цією ідеєю і погодився зайнятися будовою арени. За допомогою позички Банку Фліт та Агенції розвитку стейту Коннектикат вони дістали врешті дозвіл на будову. Так мрія Б. Янга здійснилася. І привезли Оксана Баюл і Віктор Петренко грудку землі з України і прикопали її там, де збудують модерну арену для ужитку усіх змагунів їзди на льоду.

Під оплески численних глядачів, підняли Оксана і Віктор український прапор. І заспівали діти української школи і присутні члени української громади „Ще не вмерла", а відтак американський гимн та „Многая літа" гостям з України зіркам світової кляси Оксані і Вікторові.

Оксана Кузьма

У світлу пам'ять М. Бажанського

Михайло Бажанський народився у Снятині, де закінчив початкову і середню освіту. Коли поляки почали арештувати молодих українських студентів, то й він опинився за гратами. Після звільнення з тюрми відразу виїжджає до Праги, де і закінчує університетські студії.

З наступом совєтських військ М. Бажанський прямує на Захід, де, як і багато інших опиняється у таборі для переміщених осіб в Німеччині. Звідти у загальному ексоді за океан приїжджає до ЗСА та поселюється в Дітройті. Поза щоденною важкою працею в автомобільному виробництві Форда, М. Бажанський був активним у громаді, зокрема в організації української молоді Пласт. Крім того багато праці вкладає у свою книгозбірню. Вклав він також багато труду, щоб зібрати адреси снятинських скитальців і зорганізує їх перший з'їзд у Дітройті, на який з'їхалися колишні мешканці Снятина та околиці з усіх-усюдів Канади і ЗСА.

Другий з'їзд відбули колишні снятинці також у Дітройті на оселі „Діброва", а вже третій відбувся у Торонто. Після цього третього з'їзду М. Бажанський почав видавати журнал „Снятин", до якого велику кількість матеріялів писав сам. Земляки радісно привітали цей його почин і щедро відгукнулися, уможливлюючи цим дальшу появу журналу, який читали з великим зацікавленням. Великим помічником в адміністраційній ділянці був касир Зеньо Гоїв. Будучи талановитим письменником і редактором, М. Бажанський взявся за важку працю написання правдивої історії рідного Снятина. Він також взявся до створення фундаментальних праць, монографій про історію міста і району.

У Дітройті за редакцією М. Бажанського вийшли такі книги: „Краса Снятинщини", „Творчий динамізм патріотизму моїх земляків" і „Вічно житимуть". Його дописи також поміщує газета в Україні „Снятинська вежа". У липні 1993 року М. Бажанського і М. Плав'юка обрали почесними громадянами Снятина. Він любив книжки, мав велику бібліотеку рідкісних, давніх і дорогих книжок, яку разом зі своїми ощадностями передав до Українського Наукового Інституту Гарвардського Університету.

По невдалій операції хребта йому спаралізувало ноги, через те впродовж сімох років терпів, сидячи у візочку. Одначе не переставав писати на своїй старенькій машинці, яку згодом йому вкрали. Знайомі його відвідували, зокрема подружжя З. Васильковичі, яким від товариства „Снятин" сердечна подяка також і за влаштування похорону.

Щирому синові України нехай американська земля буде легкою.

Дарія Керницька

Чи пам'ятаєте?

Питання це звернене до зовсім окремої частини жінок нашої діяспори. Зрештою, може не лиш діяспори, може дійде і в Україну, куди тепер, врешті, вільні дороги? А може ще й далі?

Питання це до колишніх гімназисток Львівської гімназії „Рідної Школи" ім. Іллі та Іванни Кокорудзів. Минули вже роки й роки, і їх уже щораз менше, розсипаних по всіх усюдах. У кожної вже волосся сріблом присипане, в кого діти ростуть, внуки... Кожна вже прожила чимало і добра, і лиха...

А все ж, пам'ятаєте? Гранатові мундурки, горді щитики із числом 647, беретки із монограмою „РШ", — і кожному було видно, що це не лиш „Рідна Школа", а той тризуб, що був заборонений „моцарством", а такими світлими молодечими мріями опромінений.

Пам'ятаєте, на першому поверсі, над сходами, зараз біля дзвінка, бронзову пропам'ятну таблицю: „Фундаторові — вдячна молодь"?

А ще пам'ятаєте? Наших професорів і професорок — хто ще зуміє їх усіх сьогодні назвати? Як ми обдаровували їх усякими вигадливими прізвищами, висміяли нишком, бо якось незручно було признаватися, як шанували ми їх, може ще тоді підсвідомо: за весь їх труд, їх уважливість, за те, що вміли вони бачити у нас все, чого ми ще самі тоді не бачили...

А ще: кожного сонячного зайчика, що забігав вікном у ясні кляси і дратував думками про товаришів з „Філії"... І не давав учитися?..

А ще про те, про що перешіптувалося конспіративно десь у закутку одягальні, що передавалося із течки до течки, а професори мусіли вдавати, наче б то не бачать нічого? А про товаришок — легенд: Наталку Винників, що спочила опісля в Бабиному Яру, про Надю Романів-Сидор, Анку Кінку, Галю Столяр, Дарку Терлецьку, Галю Заячківську, Богданку Світлик, Марію Дмитренко — героїнь УПА? А тої останньої книжечка „Михайлик" виховала вже не одне покоління наших нащадків, а оце ожила сьомим накладом знов у Львові, не так далеко Лихобору, де авторка добила сама себе у безвиглядному бою з емведистами...

Ну, взагалі: пам'ятаєте? Скільки ж тих споминів пов'язано в нас з цим будинком при вулиці Моджеєвської, пізніше Осипенка, а сьогодні — діждалися ж! — таки імені наших Незабутніх Фундаторів; хоч таблички з написом ще не вспіли змінити?!

І сьогодні там гудуть бджолиним роєм молоді голоси, тільки ж не цією мовою, ой ні!.. Засіла у нашому заповітньому будинку російська школа, кістю в горлі застрягла — і не рушиться... Що вже настарався місцевий, львівський комітет колишніх гімназисток, щоб зробити хоч найлегшу річ: розвести російськомовні кляси по сусідніх школах, де й так учнів не достає — так міська Рада „має покищо важливіші справи до полагодження"...

І це виклик усім колишнім „кукурудзянкам" у діяспорі — підтримати по-товариському старання наших товаришок з нашого Львова. Зорганізувався для цього комітет (адреса внизу) і шукає „друг друга", чи то пак „подруга подругу" по всьому світі для спільного, всім дорогого діла. Плянується спільний з'їзд у Львові в червні, плянується з'їзд із діяспори десь під кінець літа. З'їзд колишніх учениць Гімназії „Рідної Школи" ім. Кокорудзів відбудеться 17-18-го вересня ц.р. на оселі „Верховина" в Глен Спей, Н. Й. Бо щось же треба зробити, якось врятувати непорочність наших юних споминів. А перший крок до цього — знайтися, зустрінутися, списатися чи стелефонуватися — все одно, щоб лиш стали ми дружньо, щоб стали живим і діяльним організмом, який таки щось зуміє осягнути, поставити „на нашому"!

Отже: пам'ятаєте! Це ж наша молодість стукає знов у брами серця!

Адреса Організаційного комітету колишніх учениць Гімназії „Рідної Школи" ім. Т. та І. Кокорудзів: Teodozia Sawycka 82Mary Lane, Riverside, Conn. 06878.

Леся Храплива-Щур

Ювілейний бенкет з нагоди 100-ліття УНСоюзу у Гартфорді

Об'єднані відділи Українського Народного Союзу стейту Коннектикат відзначили 100-річчя заснування цієї найбільшої української установи на Америку і Канаду, бенкетом, який відбувся у неділю 24-го квітня, в Українському Народному Домі у Гартфорді.

Головними організаторами святкування були голова об'єднаних відділів УНС Округи стейту Коннектикат Володимир Василенко, секретар 277-го Відділу УНС Осип Гладун і голова ювілейного Комітету проф. Іван Телюк з Ню Гейвену.

Заля Українського Народного Дому була заповнена численними гістьми, колишніми і нинішніми головами та секретарями відділів УНС стейту Коннектикат, їхніми родинами, представниками багатьох місцевих організацій.

О год. 2-ій по полудні на залю увійшли організатори свята, впроваджуючи шановних гостей, головного предсідника Українського Народного Союзу Уляну Дячук з чоловіком Володимиром Дячуком, душпастирів українських церков о. монс. Степана Чомка — пароха української католицької церкви св. Михаїла, о. Дмитра Мамчура — пароха української православної церкви св. Володимира. Серед запрошених за головним столом був також сенатор стейту Коннектикат Ф. Б. Лярсон та енергійний голова політичних акцій на терені Гартфорду Михайло Мовчан. За його стараннями частину автостради у стейті Коннектикат названо іменем Тараса Шевченка. За почесним столом були також колишня голова Крайової управи Українського Патріяршого Товариства Рома Гайда, теперішній голова Управи Патріярхального Товариства, відомий громадський діяч Олександер Пришляк, почесні гості, головний предсідник УНС У. Дячук з чоловіком Володимиром Дячуком, Володимир Василенко, голова об'єднаних відділів УНС округи стейту Коннектикат, проф. Іван Телюк, мґр Борис Крупа, голова УКК у Гартфорді, о. монс. Степан Чомко та о. Дмитро Мамчур, Орест Кузьма, голова Товариства Допомоги Україні з дружиною Оксаною і Тарас Сливінський, голова Відділу УНС у Бриджпорті.

Святкування відкрив коротким привітом В. Василенко і передав ведення програми господареві свята проф. І. Телюкові. Після відспівання українського і американського гимнів о. монс. С. Чомко започаткував програму молитвою, а М. Мовчан представив зібраним сенатора стейту Коннектикат Ф. Б. Лярсона. Молодий сенатор, привітавши усіх, склав ґратуляції від членів американського уряду стейту Коннектикат Уляні Дячук, президентові найбільшої української установи на терені Америки і Канади. Він вручив У. Дячук похвальну грамоту від американського стейтового комітету як вияв признання і пошани за її працю та побажав успіхів у дальшому зрості Українського Народного Союзу.

У своєму виступі Уляна Дячук згадала з глибокою вдячністю тих перших будівничих, які закладали тривкі підвалини під будову цієї найбільшої твердині, якою є Український Народний Союз. Вони, ті піонери, які тримали у своїх вкритих мозолями руках джаґани, лопати, працюючи в глибоких копальнях, орючи рілю під засів зерна, заслуговують на особливе признання. Їхніми зусиллями прокопана американська земля, засіяна українським зерном, пустила глибоко українське коріння.

Багато з тих піонерів були неосвічені, неписьменні, і саме їм вирішив допомогти о. Григорій Грушка, який з метою захистити їх від визискування несумлінних працедавців заклав основи під будову Українського Народного Союзу. Нелегкі це були часи, нелегкі перші кроки розбудови, вимагали вони довгої, невсипущої праці. Та о. Грушка, український священик-патріот, наче той мітичний каменяр І. Франка, розбивав скалу темноти, національної несвідомости і апатії, доки не заклав тривку основу під будову братської організації — Українського Народного Союзу. Чи мав цей молодий священик в той час таку далеку візію? Чи мріяв-прочував, що зросте ним засноване скромне братство до мільйонової установи? Напевно в молитвах просив Всевишнього про поміч, і блимали свічки до пізньої ночі перед іконами в його церковці.

Праця українських піонерів увінчалася успіхом в далекій Пенсильванії. Тепер, за сто років свого існування, УНС зріс до найбільшої, найсильнішої української організації у діяспорі, яка об'єднує 370 відділів у ЗСА і Канаді та має 66 тисяч членів з майном понад 100 мільйонів долярів. Тепер з гордістю стверджуємо, що УНС дорівнює своїм станом найбільш престижевим американським забезпеченевим установам.

Серед численно зібраних присутніх були представники різних місцевих і позамісцевих організацій. В. Ґлоба, голова Відділу УКК в Ню Брітен, склав привіт від окружної ради УКК стейту Коннектикат і вручив У. Дячук пропам'ятну книгу з нагоди святкувань 75-літнього ювілею парафії церкви Архистр. Михаїла в Ню Гейвені. А. Фалько вітав від братського союзу у Бриджпорті, М. Зелез — від осередку СУМА Гартфорд, О. Кузьма — від Товариства Допомоги Україні. Від Крайової управи Українського Патріярхального Товариства Уляну Дячук привітав інж. Олександер Пришляк, голова Товариства. Він навів гарне порівняння у будівництві і праці УНС до будови Запорізької Січі: „Так як козаки на Січі створили першу демократичну організацію запорізьких козаків, так і наші перші поселенці створили народну організацію над рікою Гадсоном — Український Народний Союз, що стоїть на демократичних принципах і може послужити добрим приміром для інших в діяспорі". Він також підкреслив великий вклад УНС у розбудову та організацію українського шкільництва і в щедрих фондах на видання шкільних підручників.

Д-р Галина Дуда, активний член Товариства Допомоги Україні, представила зібраним очікуваного гостя сенатора американського Уряду у Вашінгтоні Джозефа Лібермана. Сенатор прибув на таке важливе святкування української громади. Він тепло привітав присутніх, а головно почесну гостю — президента УНС У. Дячук, і підкреслив своє зацікавлення допомогою потребуючій Україні. Сен. Дж. Ліберман сказав, що є в контакті з представниками Українського Комітету Допомоги Дітям Чорнобиля з централею в Ню Джерзі, сприяє їхній благородній праці і спрямовує свої зусилля та зусилля своїх колеґ-сенаторів на допомогу потерпілим від жахливої катастрофи в Чорнобилі. Вон старається переконувати інших впливових людей в американському Уряді більше уваги звертати на потребу допомоги, для поліпшення економічного стану в Україні. За його словами, „Запорука економічно сильної української держави — це запорука безпеки і спокою в Европі і Америці, це запорука миру в світі". Звернувшись до Уляни Дячук, він сказав: „Я клоню голову у пошані до Вас, Вашої праці, Вашої установи і зазначую: українці випередили нас в тому, що зуміли оцінити і поставити на передове місце, на президента своєї організації жінку."

Серед присутніх членів великої союзової родини бракувало в цей день, на жаль, Осипа Гладуна, який був рушійною силою організування цих святкувань у Гартфорді. Він, касир 277-го Відділу, який приєднав останньо 12 молодих членів до УНС, не міг особисто вручити цього подарунка Уляні Дячук, яку глибоко шанує і поважає. Він захворів і мусів лягти у шпиталь.

Рідкісним явищем цих святкувань була присутність на залі польської делегації, членів стейтових польських забезпеченевих організацій та польської місцевої жіночої організації. Від польської делегації склав привіт і ґратуляції їх голова М. Цвержовський.

Смачний обід приготовив наш місцевий майстер кулінарної штуки Петро Дидин. Він, як і раніше його родичі, Іван і Лілі Дидини, радо допомагає українській громаді.

Кінцеву молитву перед закінченням цього святкування провів о. Дмитро Мамчур. Музичний ансамбль „Обереги" приємним виступом забавляв публіку. На закінчення У. Дячук вручила почесні грамоти окремим членам УНС і їхнім родинам.

Оксана Кузьма

Збори Федеральної Кредитової Кооперативи СУМА в Йонкерсі

В суботу, 26 березня, у приміщенні Дому Спілки Української Молоді відбулися Річні загальні збори Федеральної Кредитової Кооперативи СУМА. Збори відкрив голова Дирекції Лев Футала, ствердив правосильність зборів, привітав Владику Василя Лостена, пароха української католицької церкви о. Ігоря Міджака, о. Павла Мартинюка, представника Централі Українських Кредитових Кооператив Америки мґра Ярослава Оберишина, представника Федеральної Кредитової Кооперативи „Самопоміч" з Ню Йорку мґр Геню Благу-Кузьмович, заступника голови Федеральної Кредитової Кооперативи „Самопоміч" з Пассейку Петра Наконечного, представників місцевих організацій та всіх присутніх членів.

Молитву провів Владика Лостен.

Голова відчитав листу померлих членів, які відійшли від нас у 1993 році, а було їх 10; хвилиною мовчанки вшановано їхню пам'ять.

Відчитаний порядок нарад присутні прийняли одноголосно.

Богдан Ковалик відчитав протокол із Загальних зборів, які відбулися 20-го березня 1993 року.

Звідомлення почав Л. Футала, який між іншим стверджив, що ми були і є членом Української Світової Кооперативної Ради, членом Централі Українських Кооператив Америки (ЦУКА), членом Стейтової Ліґи Кредитових Кооператив, а також членом Ліґи Кредитових Кооператив повітів Вестчестер-Раклянд. Ми не забували і не забуваємо про розбудову кооперації в Україні. У нас перебувала протягом двох місяців Ірина Дрогомирецька з Києва і вивчала методи і техніку провадження кредитівок у ЗСА, щоб можна було дещо застосувати у розбудові кредитового руху в Україні.

На кінець 1993 року ми мали 64,547,080 дол. і зросли на 4,824,268 дол.

З чистого доходу ми виплатили на суспільно-громадські цілі 65,645 дол. В членстві ми зросли на 106 членів і на кінець грудня 1993 року мали 4,268 членів.

Подякою Владиці Лостенові, отцям, представникові ЦУКА, інших кредитівок, усім членам Дирекції, комісій, працівникам і членству за підтримку і довір'я голова закінчив свій звіт.

Наступним звітодавцем був скарбник-управитель Ігор Макаренко. Він ствердив, що 1993 рік був успішним з точки зору прибутків і загального зросту. Цей зріст у відсотках виказав понад 8% у порівнянні до 1992 року.

Капітал нашої кредитівки зріс на 1,566,375 дол. або на 14% у порівнянні з попереднім роком.

Відношення капіталу до активів, який є найвідповіднішим мірилом дійсного стану кожної фінансової установи, виносив на кінець минулого року 17.3%, що є запорукою дальшого росту кредитівки.

Подякою членам Дирекції за співпрацю, членам комісії, працівникам та всьому членству та відчитанням звіту нашого СПА фірми, яка перевірила нашу діяльність, І. Макаренко закінчив свій звіт.

За Кредитову комісію звітував її голова Дмитро Івасютин. Кредитова комісія у 1993 році перевірила і затвердила 213 позичок на суму 4,071,223.99 дол., з того 153 на підклад ощадностей, 1 студентську, 17 комбінаційних (підклад шерів і підписи), 14 на автомобілі, 16 гіпотечні (морґеджові), 11 перефінансування на нижчі відсотки. За 29 років діяльности кредитівки Кредитова комісія перевірила і затвердила 4,925 позичок на загальну суму 89,578,480.83 дол.

Кредитова комісія працювала в такому складі: голова — Дмитро Івасютин, заступник голови мґр Святослав Н. Коцибала, секретар — Ігор Макаренко, члени — Василь Коцур і Микола Сидор.

Згідно зі статутом кредитівки, Дмитро Івасютин повинен був залишитися ще один рік, але для того, щоб дати молодшим членам кредитівки можливість проявитися в праці, він подякував усім за дотеперішню співпрацю і довір'я і більше не дав згоди кандидувати до Кредитової комісії, в якій працював від початку її зорганізування.

Також не дали своєї згоди більше кандидувати чи бути членами Кредитової комісії Микола Сидор і Василь Коцур.

За Інформаційну комісію звітувала її голова Богдан Вітюк. Комісія працювала в такому складі: голова — Богдан Вітюк, заступник голови — мґр Володимир Микула, секретар — Тереса Капітула, члени — Михайло Барна, інж. Андрій Горбачевський, інж. Петро Дуда.

Комісія відбула декілька засідань. Дописи й оголошення про нашу кооперативу були поміщені в часописах „Свобода", „Америка", „Народна Воля", „Сівач", „Національна Трибуна", в журналі „Вісник" ООЧСУ, „Крилаті", а найчастіше ми користали з „Вісника" української католицької церкви св. Михаїла в Йонкерсі, а також спільними оголошеннями ЦУКА. Вперше у звітному році була реклама про нашу кредитівку на телебаченні у програмі „Контакт". Видано календарі на 1994 рік.

Подякою всім членам Інформаційної комісії, Дирекції та всім членам закінчив свій звіт Богдан Вітюк.

За Контрольну комісію звітувала її голова Ольга Ревак-Ді Брун. Контрольна комісія працювала в складі: Ольга Ревак-Ді Брун — голова, Мирослав Климко — заступник голови, Павло Заяць — секретар, члени — Богдан Ковалик і Христя Ревак.

У 1993 році контролі фінансового стану, крім Контрольної комісії кредитівки, проводила фірма Certified Public Accountants, Tierma and Co.

Федеральна контроля і наслідки проведених контроль показали, що наша кредитівка стоїть на здоровому фінансовому ґрунті та правильно веде працю.

Контрольна комісія висловила признання і подяку Дирекції, комісіям та працівникам за їхній вклад праці для дальшого розвитку нашої Федеральної Кредитової Кооперативи.

На внесок голови Контрольної комісії звіти прийнято до відома Загальними зборами.

Номінаційна комісія, яка працювала в такому складі: мґр Святослав Н. Коцибала, Дарія Горбачевська й інж. Петро Дуда, запропонувала, щоб до Дирекції перевибрати Лева Футалу і Ярослава Кіцюка, а на місце Наталії Невмержицької і Марка Павлічка вибрати мґра Степана Івасютина і мґра Степана Шульгана мол., а до Кредитової комісії — інж. Андрія Горбачевського, інж. Андрія Бурчака і Андрія Ціховляза. Пропозиція була підтримана одноголосно.

Привіти склали: мґр Ярослав Оберишин від ЦУКА, мґр Ґеня Блага-Кузьмович від Федеральної Кредитової Кооперативи „Самопоміч" з Ню Йорку, Петро Наконечний від Федеральної Кредитової Кооперативи „Самопоміч" з Пассейку.

У точці внески і побажання один з членів висказав свої побажання і пораду як можна приєднувати нових членів до кредитівки.

На закінчення Владика Василь Лостен провів молитву і поблагословив перекуску, яку приготовила Адміністрація Дому СУМ в Йонкерсі.

В часі перекуски присутні ще довго сиділи та гуторили між собою, а найбільше можна було почути розмови про вибори в Україні. Це є доказом, що доля України турбує кожного українця: тих, які приїхали, чи тих, які тут народжені.

Дирекція уконституувалася в такий спосіб: почесний член — мґр С. Коцибала, Лев Футала — голова, Володимир Козіцький — заступник голови, Ярослав Кіцюк — заступник голови, Ігор Макаренко — скарбник-управитель, мґр Стефан Івасютин — секретар і заступник скарбника, мґр Стефан Шульган мол. — організаційний референт, члени — Богдан Ковалик, Осип Щур і Любомир Щур.

Кредитова комісія: інж. Андрій Горбачевський — голова, мґр Святослав Коцибала — заступник голови, Андрій Ціховляс — секретар, члени інж. Андрій Бурчак й Ігор Макаренко.

Контрольна комісія: Ольга Ді-Брун — голова, Іван Оліярчик — заступник голови, Павло Заяць — секретар, Маріянна Сенко-Тенюк і Христя Ревак — члени.

Л. Л.

Не забули спом'янути

Під час поминків (сидять, справа): Ніна Тарновецька, дружина покійного Ірина, дочка Рада і Мирослава Ласовська-Крук; стоять: ред. Юрій Карманін, ред. Василь Дідюк, син Нестор і д-р Богдан Стебельський; посередині портрет Н. Ріпецького.ого.

З ініціятиви друзів-журналістів і родини, у вівторок, 15-го березня, у приміщенні Канадсько-Української Мистецької Фундації у Торонто відбулася родинно-товариська зустріч для вшанування письменника, журналіста, культурного і політичного діяча св. п. Нестора Всеволода Ріпецького у 20-ту річницю його передчасної болючої смерти не лише для родини, але й усієї української спільноти.

Зустріч, на яку прибула доволі численна українська громада, як старша віком, що пам'ятала та дружила з Н. Ріпецьким, так і молодь, що читала його твори, гуртувалася у Спілці Українських Журналістів Канади, якої довший час він був не тільки головою, але й душею. Відкрив зустріч, попросивши проводити нею Василя Дідюка, довголітнього приятеля, співробітника і голову СУЖК, син Нестор Ріпецький, мол.

Редактор В. Дідюк привітав присутню родину Ріпецьких — дружину Ірину, доньку Раду і сина Нестора, мол., та гостей, що так численно прийшли віддати пошану та „не забули спом'янути" визначну людину, письменника, друга, приятеля. Хвилина мовчанки-призадуми, і В. Дідюк у зворушливій формі присвятив своє слово останнім хвилинам життя Нестора, несподіваним усьому оточенню Ріпецького. Дещо драматизуючий настрій ввів учасників до виступу мистця слова Ніни Тарновецької, що прочитала два твори Нестора Ріпецького — „Молитву скитальця", що була надрукована під псевдонімом Б. Жарський, і під власним іменем твір „Елегія про життя". Художнє слово Ніни Тарновецької впровадило учасників чаром живого слова у світ поезії Нестора-поета.

Відтак у програмі вечора виступила письменниця і мисткиня Мирослава Ласовська-Крук з Дітройту, товаришка юних днів сокальського періоду життя Нестора Ріпецького. Винятковим даром — розповіддю письменника малювала образ за образом, в яких виростала постать Нестора — молодого романтика, дитини революції. Це її цілком вдалося, бо сама вона була учасником великого горіння любови до України і терпінь та жертви за неї.

Знамениту, зібрану в цілість, розповідь про Н. Ріпецького, організатора культурного життя і письменника, про його творчість і стиль, читав д-р Богдан Стебельський. Після цього ред. Юрій Карманін, довголітній особистий приятель покійного, поділився своїми споминами з часів творчої праці журналістів і багатьох та довгих „вечірніх дискусій". Він прочитав один з прозових творів Н. Ріпецького, на жаль, з ненадрукованої його збірки „Мої знайомі", де в „Трьох зустрічах" розповідає про зустріч з полковником Андрієм Мельником.

Дуже вдалий вечір пошани закінчено відчитанням статті о. Петра Хомина, писаної у 40-ий день після смерти письменника, видатного діяча української культури, суспільника, політика, а зокрема великої людини. Читав ред. Микола Гавриш, вкладаючи настрій маєстату людини, яка відійшла тільки тілом, але творами, духом своїм і душею живе.

Ред. Василь Дідюк подякував учасникам, виконавцям програми вечора в пошану пам'яті Нестора Ріпецького, а зокрема надзвичайної людини, а на кінець і Ярославі Шафранюк за гарне і затишне місце в галереї КУМФ. Опісля учасники мали ще нагоду при солодкому, каві і чаю погуторити та згадувати незабутнього покійника.

Н. Н.

45 літ існування Філядельфійського відділу ТУІА

В часі, коли догоряли останні вогнища Другої світової війни, в Західній Европі скупчилося багато політичних втікачів з України, а між ними тисячі професійних інженерів різних ділянок. Ці останні, після переїзду в країни нового поселення, почали оформлюватися в свої професійні організації. І ось 14-го серпня 1949 року гурт з 22 інженерів, які опинилися в Філядельфії, заснував своє Українське Технічне Товариство, до управи якого входили: Зенон Козановський — голова, Лев Яцкевич, Іван Куземський, Іван Синенький та Іван Черник — члени.

Приблизно в той самий час в Ню Йорку постало Товариство Українських Інженерів Америки. А тому що це Товариство було вже зареєстроване в стейті Ню Йорк, філядельфійські інженери прийняли його статут. Отже в половині січня 1950 року філядельфійське Т-во стало Відділом Товариства Українських Інженерів Америки, з головною управою в Ню Йорку.

Дивлячись на діяльність Філядельфійського Відділу ТУІА з перспективи 45 років часу, слід ствердити цілу низку його успіхів. Першими і на той час дуже важливими досягненнями були заходи у влаштуванні на професійні, або напівпрофесійні праці, в залежності від рівня знання англійської мови. В тому напрямі допоміжними були інженери: покійний Іван Харамбура, Лев Яцкевич, Богдан Гнатюк, Методій Борецький та інші, які допомогли деяким інженерам влаштуватися професійно.

Подібні заходи роблять теперішні управи Відділу, щоб влаштувати новоприбулих інженерів на професійну, або на професійну працю. Тут знову є трудності через брак доброго знання англійської мови новоприбулих.

Щоб викликати зацікавлення в молодих студентів технічними науками і потенційно збільшити членство Відділу ТУІА, управа Відділу створила 20-тисячний стипендійно-позиковий фонд для допомоги матеріяльно незаможним студентам технічних наук. Стипендійний фонд був заснований за каденції покійного інж. Каплистого в 1958 році і цей фонд надавав річну зворотну стипендію одному студентові технічних наук на одному з американських технічних університетів.

В тій самій цілі Відділ влаштовував часті і успішні зустрічі інженерів з українськими студентами, з відповідною програмою та вільним вступом і буфетом, переважно в приміщеннях філядельфійських університетів.

Відділ влаштовував наукові конференції, в основному своїми силами, а деколи з іншими спорідненими товариствами, такими як Товариство Українських Лікарів, або Наукове Товариство ім. Шевченка. Хоч такі конференції називалися науковими, доповіді часто були на популярні теми, залежно від призначення конференції.

Відділ в 1967 році був господарем дуже успішного Світового З'їзду Українських Інженерів, що відбувся за головування М. Борецького в Шератон готелі у Філядельфії.

Іншою ділянкою діяльности Відділу був баль інженерів, початок якого припадає на 1954 рік. Програми наших балів спочатку включали тільки танцювальну забаву, пізніше до програми уведено бенкет, а відтак — презентацію деб'ютанток. Відтоді балі інженерів відбувалися кожного року. І їх влаштовано сорок разів. Перший баль відбувся в Горожанському клюбі на вулиці Френклін, інші в Муз Гол, готелі Бенджамін Френклін, Шератон готелі і останньо в готелі Топ Белвю. Звичайно такі балі були успішними, а деколи дуже успішними. В парі з моральними успіхами йшли теж матеріяльні успіхи, що давало можливість Відділові розгорнути працю і нести поміч українській науці, культурі і харитативним потребам української громади.

Слід згадати про великий вклад членства Товариства в суспільно-громадську працю. Громадська діяльність творила важливу ділянку в праці Відділу. Відділ прийняв засаду, що праця для громади є так само важлива, як для власного товариства. Для праці в громаді Відділ віддав велику частину свого активу. Мабуть, не було ніякої громадської організації, де члени нашого Відділу не були б активними, а часто займали і займають провідні позиції в тих організаціях.

Українські інженери були свідомими того, що вони є частиною політичної еміґрації, якої завданням було допомогти українській громаді у ширенні правди про Україну. Цей свій громадський обов'язок українські інженери у Філядельфії виконали вповні — і внеском персональної праці і грошовою допомогою. Тут вистачить згадати Енциклопедію Українознавства, українські студії на Гарвардському і Пенсильванському університетах, Східньо-Европейський Дослідчий Інститут, Український Спортовий Осередок „Тризуб", Український Освітньо-Культурний Центр і останньо допомога вільній Україні. Наші консервативні обчислення таких внесків і дотація дорівнюють понад 300,000 дол. З котрих 125,000 становить внесок Товариства Українських Інженерів і 175,000 — його членів.

Про діяльність Філядельфійського Відділу ТУІА і його членів часто появлялися статті в українській пресі, авторами яких були члени нашого Відділу, а деколи редактори тих же часописів. Такі члени нашого Відділу, як Лев Яцкевич, Вол. Шиприкевич, Юрій Рибак, Олександер Білик, Методій Борецький й інші були авторами багатьох статтей, а зокрема інж. Лев Яцкевич, як постійний кореспондент „Свободи", редаґує знамениту серію популярно-технічних статтей під назвою „Життя і знання".

Багато членів нашого Відділу були членами Головної управи ТУІА в Ню Йорку, а член нашого Відділу Методій Борецький був у свій час головою Головної управи.

Наш Відділ продовж 45 років його існування очолювало 27 членів Відділу, з них живе 19 ,а вісім вже відійшли у засвіти.

Від перших Загальних зборів Філядельфійського Відділу ТУІА минуло вже 45 років. Від цього часу багато дещо змінилося. На наших очах розпалася „імперія зла" і наша Україна стала незалежною державою, а наш нарід знайшов своє місце як рівний між рівними народами цього неспокійного світу. Я є переконаний, що українські інженери продовжуватимуть виконувати свої обов'язки супроти свого народу і його держави і в майбутньому. Але рівночасно вони зберігатимуть і поліпшуватимуть вже існуючі надбання на поселеннях.

Методій Борецький

„Бійся данайців дари приносящих!"

(Закінчення зі стор. 2)

анахронічна постава також не викликала захоплення. Не пригадую хоча б короткого відрізку часу у музеї за тих понад десять років, щоб був позбавлений емоцій. Був час, що заанґажована емоційно частина персоналу вправлялася досить успішно в листовній війні. Дехто грав у забаву: „Хто перший 'викурить' директора?" Це розуміється, табунами сипало на музей постійні перевірки, а учасникам давало радість тремтливого захвату. Однак, комісії відходили з чим приходили, зате А. Новаківський на тій „забаві" заробив собі „байпес" і тільки за старанням київських лікарів „вихрапався" з біди... і з новою силою, далі тяг свого воза „на квадратових колах".

Аж нагрянули нові часи „повні несподіванок і тихого смутку". На культурному Олімпі стали нові куратори від культури. Нова мітла... Давні дали музей Монастирського, — а нові зліквідували, що був єдиний на Україні музей фотомистецтва, то зареквірували приміщення — а нового не дали. Ось бачите: панове нові, а верифікація їх на посаді за старими стандартами, не за фаховими критеріями в ділянці культури та її плянування, а знову за старою схемою і ступенем ідейного заанґажування. Фізиком, відомо не може бути „перший-ліпший", а куратором від культури і опікуном її у новій відроджуваній подобі кожний, хто перший. Як у такій ситуації міг втриматися директор Національного Музею, що не входив до нового „establішменту", а ще, як на гріх, належав до старої галицької інтеліґенції, бо був її нащадком? Ганьба!

Знову рушила з місця, зупинена новим часом, стара машина: перевірки, протоколи і тотальне нищення на газетових шпальтах. Читав ті протоколи і накази власними очима і не міг повірити, що знані і шановані в мистецьких колах люди сьогодні без пресії і загрози для життя можуть покласти свій підпис під мистецько-музейним доносом. Читаючи ті скандалічні опуси націлені на „спрагу крови", аж чорні від злої волі і поспішно пошиваних білими нитками закидів, запрограмованих тільки і виключно на усунення з музейного горизонту непокірного директора, можна ствердити, що там зовсім неважливо, що йому інкримінують і за який гріх. Він був відразу приречений до „страти", а протоколи виписувано „постфактум" аби в якийсь, на гадку акторів пристойний спосіб, умотивувати будівництво ґільотини на ешафоті і впровадження нового намісника обласної адміністрації у Національний Музей.

Застановімся, чи інтеліґентний чоловік може поважно трактувати безглуздий вердикт, на який спромоглися т. зв. судді ? „Звільнити у зв'язку з виявленою невідповідністю його займаній посаді" Браво! Яке треба було зробити інтелектуальне зусилля, щоб створити подібний шедевр? Такі речі може ствердити суд, за попереднім ґрунтовним і незалежним слідством. Всі папери, що прикривали сором розправи підписали люди підневільні „обласному Олімпові", бо хто хоче втратити той кавалок хліба, що нині має, — а не підпишеш, то тебе без засобів до існування „викурять", як колишнього директора Національного Музею.

Але суд таки буде. Андрій Новаківський оскаржує адміністрацію і пробує відстояти перед лицем Теміди свою людську честь і директорську гідність. Чи, однак, Львівська Теміда достатньо незалежна, аби захистити честь незалежного громадянина — незалежної української держави?

Сподіваюся, що хоча вона для повної справедливости осліплена — то таки на її терезах вкінець здевальвована десятиліттями минулого честь і гідність людини заважить більше ніж розперезана сваволя вибраних народом тільки до наступних виборів „власть придержащих".

„А скільки..."

(Закінчення зі стор. 1)

— Бачите, хоча мої фільми і були з різною тематикою, я ніколи не зрадила тематики людських стосунків, які б не були політичні чи ідеологічні обставини. Тож зрозуміло, що тепер тим більше ця тема у мене на першому місці. Навіть і коли підложжя мусить торкатися існуючих політичних та економічних обставин, я хочу показати живих людей, переживання яких, зокрема жінок, так нам близькі. Мені здається, що у нас в Україні немає тепер щасливих жінок...

— Чи справді воно так є чи може, тільки із-за сьогоднішніх обставин це так видається?

— Ах, ви добре знаєте, які складні стосунки у нас між чоловіками і жінками. Може я лиха на наших чоловіків, та це передаю на фільм?

— То „Ніч питань" не лише ваш фільм як режисера, але і як автора сценарія?

— Так, він цілком мій, авторський, і я вже тепер працюю над черговим сценарієм.

— Чи маєте, однак, можливості до виконання нового фільму?

— Я уважаю, що на Україні може бути тепер повне відродження фільму, і українське кіно має майбутнє. Режисерів є досить, акторів, зокрема молодих жінок, також, але відчувається брак грошей на технічне обладнання, на заплату акторам, на повну продукцію і тому важко пробиватися укранському фільмові. Ви ж знаєте, які труднощі були з „Ніччю питань". Головний актор — литовець, одна молода акторка (Люба Демчук) — зі ЗСА, друга — з України, інша з Росії, а цілий фільм українською мовою і тепер має бути з американськими підписами. Тому я так надіюся на те, що тут мені пощастить завдяки помочі української громади. Тому хочу показати його якнайширшій українській публіці, а відтак і американській.

Надіємося, що сподівання Т. Магар сповняться. Прем'єра у Вашінґтоні, у залі Американського фільмового інституту при Кеннеді Центрі в неділю, 22-го травня о год. 3:30 має на меті зібрати фонди на англомовні субтитри, щоб тоді показати фільм на американських кінофестивалях. Учасники прем'єри будуть спонзорами фільму, за оплатою 25 дол., а квитки можна замовляти, пишучи на адресу: Mrs. Theresa Ben, 9205 Limestone Place, College Park, Maryland 20740. Чеки виставляти на U.S. Ukraine Foundatio Film Project.

СПОДІВАЮЧИСЬ РОЗВІЯТИ погляди виборів, що члени Конґресу знаходяться в кишенях лобістів, Сенат у четвер, 5-го травня, відкинув намагання пом'якшити в будь-який спосіб законопроєкт, який обмежує кількість подарунків і гостин, що їх конґресмени можуть прийняти та пропонує зовсім заборонити дарові розвагові подорожі. Намагання скоротити діяльність всяких лобістів у Конґресі ведеться вже роками, але лише останнім часом зроблено конкретні заходи.

Світлій пам'яті О. Романенко

Св. п. Олеся Романенко

В нашому житті люди зазнають багато болючих втрат, але найболючіша з них та, коли ми навіки прощаємося з тими, які були для нас рідними і безмежно дорогими, які зігрівали наші душі і серця щедрою любов'ю, і як до своїх дітей, так і до людей. що їх оточували чи були далеко від них. Кажуть, що очі віддзеркалюють душу людини, а великі, сяючі мудрістю і ніжністю очі нашої мами випромінювали трепетні світанки рідної Волині і глибоку блакить її казкових озер.

Народилася Олеся Романенко в старовинному місті Острозі, в козацькій родині, Всі її пращури століття тому назад відстоювали свободу України і клали свої голови в запеклій боротьбі за неї. Так, прапрадіда Олесі, полковника Шікірявого, порубали поляки, а сама св. п. Олеся Романенко була свідком поневолення України польськими загарбниками і все своє життя протистояла уярмленню Батьківщини. Незважаючи на те, що поляки почали відразу полонізувати українські школи та звільняти учителів української національности, а на їх місця насаджувати польських вчителів, Олеся не забула нічого, чому її навчала бабуся та її батьки. Ні свою рідну мову, ні народні пісні, ні казки та легенди запахущої Волині, ні вірші „Кобзаря", який вона добре знала, а історія нашого народу — то була її перша любов. Вона опанувала народне мистецтво розпису писанок і вдосконалювала та пропагувала його все життя. Після успішного закінчення гімназії і вчительської семінарії Олеся Романенко вступила на педагогічний факультет університету, де вивчала іноземні мови. Вона особисто знала Степана Бандеру і багатьох його сподвижників. Вона свято зберігала прапрадідівську віру українців, була православна і все життя носила Бога в серці. Олеся Романенко також була дуже добре знайома зі св. п. Митрополитом Андрієм Шептицьким та з нашими духовним Батьком Патріярхом Київським і всієї України Мстиславом І і з численними борцями за єдність і свободу України. Вона все своє життя віддала для добра українського народу і несла йому світло просвіти.

Та несподіваний гураган Другої світової війни поламав всі її життєві пляни і на долю Олесі випали, як і мільйонам українців, жахливі випробування. Довелося залишати рідну землю. Спершу вона перебувала у Німеччині, а потім переїхала до Америки, де жила в Міннеаполісі. Там вона брала активну участь у церковному та культурному житті і заснувала школу українознавства, де сама провадила навчання.

В Америці вона почала пропаґувати українське мистецтво писанкарства. Вона організувала гуртки розпису писанок в школах, коледжах, університетах — в Тусоні, Арізоні, Глендорі, в Каліфорнії. Її неповторні мистецькі писанки викликали захоплення американців і вони мандрували, як коштовні сувеніри по всьому світу — в Австралію, Індію, Китай, Японію, Арґентину. Професор факультету фольклору та етнографії при університеті Арізона в м. Тусоні Тім Гріфітс (Tim Griffith) написав велику статтю про творчість О. Романенко. Вона мала велику дуже цінну бібліотеку творів українських клясиків — Лесі Українки, Тараса Шевченка, Богдана Лепкого, Івана Франка, Маркіяна Шашкевича, Івана Котляревського Ольги Кобилянської і багатьох інших корифеїв української літератури. Вона знала безліч народних пісень і навчила своїх дітей співати їх, вона читала і перечитувала твори українських письменників і прищеплювала своїм дітям та онукам глибоку повагу до них.

В її хаті і за океаном, далеко від рідної землі завжди звучала українська мова і тому її діти, внуки і правнуки добре володіють нею, хоч вони народилися і виросли в Америці. Адже, щоб не забути чиї ми діти, треба перш за все носити свою мову в душі і в серці і всюди і завжди пам'ятати, що ми належимо до великого народу. Олеся Романенко була дружиною професора Антона Романенка, який був ад'ютантом головного Отамана УНР Симона Петлюри в чині полковника та героїчно боровся за визволення України. Вона була його однодумкою і соратницею, мудрою і доброю матір'ю дітям, яким дала шляхетне виховання і вищу освіту.

Олесю Романенко поважали і любили всі, хто її знав, за її високу освіченість, безмежну душевну щедрість, вірність гуманним ідеалам, за її готовність завжди допомогти людям в біді. До останніх днів свого життя вона була дуже активною, виписувала багато українських газет і журналів, щодня вболівала за долю великомучениці — України. Олеся була прапором духу для свого народу, прикладом високої мужности і свідомости. У свої 82 роки вона не вагаючись поїхала разом із онукою Роксаною на 1-ий Всеукраїнський з'їзд писанкарів, що відбувся восени 1992 р. в Києві, де виступила з доповіддю про мистецтво і значення писанки. Учасники з'їзду стоячи захоплено аплодували їй. Вона внесла пожертви в заснування журналу „Писанка", що виходить тепер в Карпатах і виписала його для себе, дітей та онуків. Вона привезла з України чудесні враження. Та восени, 20-го жовтня 1993 року, перестало битися її велике, щедре серце. Перед лицем смерти Олеся Романенко наказала дітям не плакати, бо „ми — козацького роду". Любіть Україну, пам'ятайте всіх, хто загинув за волю народу", — то був її заповіт.

Провести в останню путь вірну дочку нашого народу з'їхалося багато людей, друзів, діти, онуки і правнуки. Її труна потопала в морі квітів. Поховали її після церковної відправи на цвинтарі в місті Тусон, Арізона. Але вона щодня з нами, в нашій пам'яті і чині. Ми повертаємося до неї знову і знову, як до святині любові, правди і материнського тепла. Спасибі їй за все! Хай буде їй пухом щедра арізонська земля, а Україна її ніколи не забуде. Вічна їй пам'ять!

У глибокому смутку діти: Анна Р Сміт; онуки — Роксана Лист, Іван Нельсон, Софія Кейн, Олександра Нельсон; правнуки, друзі, колектив всеукраїнського культурно-етнографічного журналу „Писанка" та головний редактор журналу Василь Нагірняк.

Галина Маняко

ВСІ УКРАЇНСЬКІ ДІТИ ДО УКРАЇНСЬКИХ ШКІЛ

РАДА БЕЗПЕКИ Організації Об'єднаних Націй одноголосно прийняла резолюцію про збільшення миротворних військ у Боснії та Герцеґовині на 6,550 осіб. Таким чином, збройні сили ООН у колишній Юґославії досягнуть 44,870 осіб, з яких 17,000 будуть розміщені безпосередньо у Боснії.

В ПЕРШУ СУМНУ РІЧНИЦЮ
відходу у засвіти мистця і поета

сл. п.

СВЯТОСЛАВА ГОРДИНСЬКОГО

були відправлені заупокійні

СЛУЖБИ БОЖІ

в таких УКцерквах:

— в соборі св. Софії у Римі;
— в катедрі св. Юра у Львові;
— в катедрі св. Володимира в Парижі;
— в катедрі Пресвятої Родини в Англії;
— в катедрі св. Володимира і Ольги у Вінніпеґу;
— в катедрі св. Миколая в Чикаґо;
— в церкві Пресвятої Евхаристії в Торонто;
— в церкві св. Івана Хрестителя в Нюарку.

Просимо усіх, хто знав покійного згадати його у молитвах.

РОДИНА

ПОДЯКА

у світлу пам'ять найдорожчого БАТЬКА І ДІДУСЯ

бл. п.

ЯРОСЛАВА ТАТОМИРА

ПАРАСТАС відбувся в п'ятницю, 7-го січня 1994 р. о год. 7:00-ій вечора в похоронному заведенні Насевичів, Філядельфія, Па.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в катедрі Непорочного Зачаття в суботу, 8-го січня 1994 р. о год. 9-ій ранку, опісля на цвинтарі Пречистої Діви Марії на Факс Чейс, Па.

З приводу цієї болючої втрати родина, приятелі та знайомі зложили свої щирі співчуття та пожертви на СЛУЖБИ БОЖІ і на добродійні цілі, як слідує:

НА СЛУЖБИ БОЖІ

д-р Роман і Люба Пиріг з родиною, Ольга Лукасевич — Філядельфія, Марія Романець — Філядельфія, Ірена Стерчо з родиною — Нарберт, Па., Володимир Януш — Філядельфія, Володимир Яців — Філядельфія, Роман і Леся Городиський — Бордентавн, Н.Дж., д-р Зенон і Марія Городиський — Трентон, Н.Дж., Остап і Христина Татомир — Торонто, Онт., Андрій і Христина Мельник — Торонто, Онт., Марія Луцька — Філядельфія, Іванна Субтельна — Філядельфія, Юрій і Оксана Ісаїв — Нутон, Н.Дж., Ірена Гаврилів — Філядельфія.

НА УКРАЇНСЬКИЙ ОСВІТНЬО-КУЛЬТУРНИЙ ЦЕНТР

д-р Роман і Люба Пиріг з родиною, Ольга Лукасевич, Роман і Леся Городиський, Зенон і Марія Городиський.

НА НЕЗРЯЧІ ДІТИ НА УКРАЇНІ:

Ірена Гаврилів — Філядельфія, Ярослава Швець — Філядельфія, Ярослава Кравчук — Філядельфія, Марія Костик — Філядельфія, Надія Юрчинська — Філядельфія.

З глибоким смутком:
дочка — МАРТА ЛУКАСЕВИЧ з мужем д-ром ОМЕЛЯНОМ
внуки — АНЯ І СТАФАН ЛУКАСЕВИЧІ

Ділимося сумною вісткою, що в четвер 5-го травня 1994 р. відійшла у вічність

бл. п.

МАРІЯ СТУПАК

ур. в Україні.

ПАРАСТАС — неділя 8-го травня 1994 р. в похоронному заведенні Christy Funeral Home 1-11 W. Broad St. Millville, N.J. 08332 о год. 8-ій веч., а відвідини від 7—9- веч.

ПОХОРОН — понеділок 9-го травня о год. 10-ій ранку в українській православній церкві свв. Петра і Павла, а опісля на церковний цвинтар.

У смутку залишені:
син — МИХАЙЛО
внук і правнуки.

Ділимося сумною вісткою з родиною і приятелями, що в п'ятницю 8-го квітня 1994 р. в Варшаві, Польща, відійшла у вічність по тяжкій недузі наша найдорожча МАМА, БАБУСЯ, СЕСТРА І КУЗИНКА

бл. п.

МИРОСЛАВА БАЛЮТА з дому ПАВУЛА

вдова по інж. Романові Балюті.

Залишені в смутку:
доньки — МАРІЯ ТОКАРСЬКА з мужем ЗДИСЛАВОМ
— РЕНЯ ПШИБИЛЬСЬКА з мужем ЮРІЄМ
син — ЮРІЙ з дружиною ВАРВАРОЮ
внуки — СЛАВОМИР І АННА ТОКАРСЬКІ
— ІГОР ПШИБИЛЬСЬКИЙ
— ЕВА І РОМАН БАЛЮТИ
сестра — МАРІЯ КУЗІК з родиною
родина в ЗСА, Канаді й Україні.

Відбулися Загальні збори УСОМ

Після довшої перерви, або краще по правді сказати, після застою на деякий час, в суботу, 5-го березня, у приміщенні КУМФ в Торонто відбулися давно бажані Загальні збори Української Спілки Образотворчих Мистців. Їх відкрила голова д-р Ірина Шумська-Мороз. Вона ж і прочитала порядок нарад, який одноголосно був прийнятий усіма 23 зареєстрованими членами спілки і гостями.

Після обрання тричленної Президії у складі Якова Креховецького — голови, Богдана Вандяка — заступника і Людмили Барміної — секретарки, присутні вислухали відчитаний І. Шумською-Мороз протокол із попереднього засідання, а також звіти з діяльности окремих керівних членів управи.

У дискусії над звітами брали участь Омелян Теліжин, Андрій Бабич, Богдан Стебельський, Олег Лесюк та інші.

З уділенням абсолюторії уступаючій управі Марією Стиранкою — членом Номінаційної комісії — прочитано новий склад управи УСОМ: Андрій Бабич — голова, почесний голова — д-р Богдан Стебельський, заступник голови — Галина Новаківська, секретарка — Людмила Барміна, скарбник — Христина Кудрик, пресова референтура — Яків Креховецький і Людмила Шанта, організаційна референтура — Павло Лопата і Богдан Вандяк, видавнича референтура — Олег Лесюк і Василь Фаркавець, референти зв'язку — Василь Кондратюк і Зенон Федорій, контрольна комісія — Марія Стиранка, Микола Бідняк і Богдан Головацький.

У словах новообраного голови спілки А. Бабича відчувався ентузіязм і енерґійніть та надія на кращу діяльність і співпрацю всіх її членів. Він уже накреслив плян праці, а саме: відбути в одному році бодай дві виставки творів членів — одну в Торонто, а другу поза межами міста, навіть в Америці, а також виїзд раз в році не етюди на природу.

Новообраний голова підкреслив ще й таку важливу ролю членів спілки, як видання каталогу з будь-якої спільної виставки, щоб таким способом лишилася історія діяльности УСОМ. Тому звернувся до присутніх з пропозицією подумати про спосіб придбання фінансової бази для видавництва. На кінець зборів А. Бабич подякуваву усім членам УСОМ за довір'я до нього і просив до взаємної співпраці.

На зборах було прийнято одну зміну Статуту УСОМ: каденція голови Управи замість два, триватиме чотири роки.

Павло Лопата

У СВОЇХ НАМАГАННЯХ припинити розповсюдження ядерної зброї, Уряд президента Билла Клінтона звернувся до Москви, щоб виявила скільки має плутонію та високої якости урану і де його тримають. Ця вимога є однією із спроб ЗСА упевнитися скільки Росія має ядерного матеріялу та чи він є у безпечному схоронищі.

Окружний З'їзд СУА в Ню Йорку

У неділю 17-го квітня ц.р., відбувся в Ню Йорку в домівці СУА Окружний З'їзд Округи Ню Йорк при численній участі гостей, голів відділів та делеґаток. Округа нараховує 15 відділів. З'їзд відкрила голова Округи Надя Савчук, молитвою і однохвилинною мовчанкою вшанувала пам'ять померлих членок. Привітала присутніх, і відчитала порядок нарад. З'їздом проводила, як предсідниця, Леся Кіршак, членка 82-го Відділу. Секретарювала Леся Ґой, членка 1-го Відділу. Також до президії голова Надя Савчук запросила представницю Головної Управи СУА Ольгу Третяк. Відтак слідували звіти уступаючої Управи і референток Округи, дискусія над звітами і їх приняття. Представленням голів відділів і їх делеґаток закінчилася перша частина З'їзду.

Усі звіти були дуже вичерпні. Вони дали уяву про велику і багатогранну працю відділів Округи.

Відтак, після перерви, де господарі Округи вгощали присутніх полуденком, виступила представниця Головної Управи СУА Ольга Третяк. Вона передала від Голови Головної Управи СУА Анни Кравчук привіт для З'їзду і признання для відділів за їх жертвенну працю. Закликала до поповнення членства і до підтримки журналу „Наше Життя", який святкує тепер своє 50-ліття.

У З'їзді взяли участь: 13 голів відділів, 42 делеґатки, 11 членок Управи, 4 членки Головної Управи СУА і редактор журналу „Наше Життя". Разом 70 осіб. Заслухані резолюції комісії ухвал принято з малими змінами. З черги Лідія Маґун, член номінаційної комісії, відчитала листу нової управи і контрольної комісії на 1994 рік, яку принято одноголосно в такому складі: голова — Надя Савчук, заступниця — Рома Шуган, заступниця — Анастазія Сибі, протоколярна секретарка — Ольга Руденська, кореспонденційна секретарка — Евгенія Івашків, скарбничка — Лідія Закревська. Референтки: культ-освітня — Стефанія Косович і комісія: Ірина Стецьків-Бехтольд, Ольга Гірна і Михайлина Баран. Організаційна — Анна Байляк, виховна — Алєксандра Крумшин, пресова — Іванна Мачай, суспільна опіка — Віра Кушнір, зв'язків — Мира Мандзюк і Марія Кассен, стипендій — Уляна Ганущак, музейна — Люба Фірчук, господарча — Галя Оберишин, Анна Натина і Евдокія Кріль, хорунжа — Анна Кушнірчук і Віра Шуль. Контрольна комісія: голова — Леся Ґой, члени — Анна Рак, Ольга Літепло, Ольга Женецька і Христина Навроцька.

Скарбничка — Лідія Закревська подала проєкт бюджету на 1994 рік, рівнож пропонувала, щоб з нагоди З'їзду передати на репрезентацію СУА 500 долярів, що одноголосно принято.

Голова Надя Савчук подякувала представниці головної Управи СУА О. Третяк, Л. Кіршак і Л. Ґой за переведення З'їзду і молитвою його закрито.

Комісії З'їзду працювали у такому складі: верифікаційна — Евгенія Івашків і Оля Руденська. Комісія ухвал: О. Процюк, Х. Шох, О. Роговська, Д. Костів і З. Зарицька. Комісія відчитання протоколу: Н. Цьвях, Я. Лучечко і С. Гуменюк. Номінаційна комісія: голова — І. Моцюк; Л. Маґун, А. Безубяк, А. Цьвях і Л. Стасюк.

Іванна Мачай

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

МАРІЯ ТЕРПКО член УНС Відд. 171-го в Джерзі Сиiті, Н.Дж. померла 18-го грудня 1993 року на 84-му році життя. Нар. 21-го березня 1909 року у Вилмертінґ, Па. Членом УНС стала 1941 року. Залишила у смутку: Аґнес Леонард, Патрисю Левел, Евгенію Терпко і Михайла Терпко III. Похорон відбувся 21-го грудня 1993 року на цвинтарі св. Михаїла в Шерпфілд Тавншип, Па.

Вічна Їй Пам'ять!

Секретар

ОЛЕКСА СОКІЛ член УНС Відд. 15-го Т-ва „Україна" у Вашінґтоні, Д.К. помер 27-го грудня 1993 року на 81-му році життя. Нар. 1912 року в Гребінці, пов. Жовква, Україна. Членом УНС став 1976 року. Залишив у смутку дружину Марію, сина д-ра Олеся з дружиною Дебі, доньок: Марійку Фінлей з мужем Родеріком, Катерину Мільнікевіч з мужем Миколою, Іванку Мелґар із мужем Фредом та Наталку Бей з мужем Андрієм, 9 внуків: Данилка, Михайла, Лавру, Сару, Емілію, Віліяма, Михайла, Андрійка і Ніну, а в Україні брата Михайла, сестру Марію, двоюрідних сестер Анну і Параску та ближчу і дальшу родину в Америці, Україні і Словаччині. Похорон відбувся 30-го грудня 1993 року на укр. націон. цвинтарі — Сідар Гіл Семетері у Вашінґтоні, Д.К.

Вічна Йому Пам'ять!

Остап Зинюк, секр.

ОСИП ПРИСТАШ член УНС Відд. 292-го Т-ва ім. св. Івана Хрестителя в Дітройті, Миш. помер 26-го грудня 1993 року на 79-му році життя. Нар. в травні 1914 року в Перт Амбою, Н.Дж. Членом УНС став 1953 року. Залишив у смутку дружину Анну, дочку Беверлі (муж Тім), двох синів — Джеймса і Рассела (Шіла), 4-ох внуків, сестру Анну, а батько Михайло був довголітнім активістом 75-го Відділу в Дітройті. Похорон відбувся на цвинтарі Cadillac Memorial Gardens in Westlend, Mi.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

ПЕРЛ НАВОЛЯ член УНС Відд. 282-го Т-ва ім. Непорочного Зачаття у Вілкс Беррі, Па. померла 12-го грудня 1993 року на 71-му році життя. Нар. 22-го січня 1922 року у Вілкс Беррі, Па. Членом УНС стала 1939 р. Залишила у смутку сина Карла, дочок: Керол Валкович, Діяну Нінотті; сестер Еву Гриньків, Софію Ашмер, Марґарету Лапчак, Катерину Новороську, 12 внуків і 4 правнуків. Похорон відбувся 15-го грудня 1993 року на цвинтарі св. Марії в Ґановер Тавншип.

Вічна Їй Пам'ять!

Мері Болоскі, секр.

СТЕФАН КРАВЧУК член УНС Відд. 471-го Т-ва ім. ген. Т. Чупринки в Монтреалі, Канада помер 6-го січня 1994 р. на 72-му році життя. Нар. 1922 року в Бродах, Україна. Членом УНС став 1971 року. Залишив у смутку дружину Соню, братів та ближчу і дальшу родину в Україні. Похорон відбувся 10-го січня 1994 року на цвинтарі Нотр Дам — українська секція в Монтреалі, Кве, Канада.

Вічна Їй Пам'ять!

М. Андрухів, за секр.

МИХАЙЛО ШАШКЕВИЧ член УНС Відд. 8-го Т-ва „Подільська Січ" в Йонкерсі, Н.Й. помер 17-го січня 1994 року на 71-му році життя. Народжений 1922 року в Стежниці, пов. Ліско, Україна. Членом УНС став 1951 року. Залишив у смутку дружину Анну, сина Богдана з дружиною Вірою, Доньку Христю з мужем д-ром Яромиром Онишкевичем, п'ятеро внуків, дві сестри, двох братів та дальшу родину в Україні та Америці. Похорон відбувся 20-го січня 1994 р. на укр. кат. цвинтарі св. Духа в Гемптонбурґу, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!

Марія Кульчицька, секр.

КАТЕРИНА КОНДРАТ член УНС Відд. 27-го в Нюарку, Н. Дж. померла 29-го грудня 1993 року на 87-му році життя. Нар. 7-го грудня 1906 року в Україні. Залишила у смутку внучку Діяну Кондрат і двоє правнуків Ніка і Анну. Похорон відбувся 2-го січня 1994 року на цвинтарі Еверґрін у Гіллсайд, Н.Дж.

Вічна Їй Пам'ять!

Роман Лапичак, секр.

МИХАЙЛО ЛИСОГІР член УНС Відд. 348-го в Янґставні, Огайо помер 19-го січня 1994 року на 78-му році життя. Нар. 16-го січня 1916 року в Нортгамптоні, Па. Членом УНС став 1962 року. Залишив у смутку сина Лина і дочку Лінду. Похорон відбувся на Oakwood Cemetery.

Вічна Йому Пам'ять!

Марія Макар, секр.

РАССЕЛ Ф. ГОЛ член УНС Відд. 113-го в Деррі, Па. помер 15-го січня 1944 року на 64-му році життя. Нар. 21-го січня 1929 року в Летроб, Па. Членом УНС став 1973 року. Залишив у смутку дружину Елізабет. Похорон відбувся 18-го січня 1994 року на Unity Cemetery in Latrobe, Pa.

Вічна Їй Пам'ять!

Франко Коземчак, секр.

ОЛЬГА БЕЙН член УНС Відд. 320-го Т-ва ім. св. Тройці в Балтиморі, Мд. померла 18-го грудня 1993 року на 68-му році життя. Нар. 8-го лютого 1925 року в Данделк, Балтимор, Мд. Членом УНС стала 1927 року. Залишила у смутку мужа Калвіна Карла, та ближчу і дальшу родину в Америці. Похорон відбувся 22-го грудня 1993 року в Oaklawn Mausoleum in Baltimore, Md.

Вічна Їй Пам'ять!

Івана Рад, секр.

ЮЛІЯ ЧАЙКІВСЬКА член УНС Відд. 20-го Т-ва „Згода" у Воррен, Миш. померла 13-го грудня 1993 року на 92-му році життя. Нар. 1901 року в Галичині. Членом УНС стала 1935 року. Похорон відбувся 18-го грудня 1993 року на цвинтарі Форест Ловн в Дітройті, Миш.

Вічна Їй Пам'ять!

Р. Куропась, секр.

ЛЕОНТИНА ГАЛАЗЕНКО член УНС Відд. 20-го Т-ва „Згода" в Воррен, Миш. померла 19-го грудня 1993 року на 85-му році життя. Нар. 1908 року в Золочеві, Україна. Залишила у смутку мужа Григорія, Марію Зарицьку-Червінську з родиною, Ірину Вірстюк-Митшел з родиною, і Ярослава Лонецького з родиною в Україні. Похорон відбувся 22-го грудня 1993 року на цвинтарі Мт. Олівет в Дітройті, Миш.

Вічна Їй Пам'ять!

Р. Куропась, секр.